

ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ

18 พ.ย. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพมหานคร 11 1๒๑ ๑๐๖๕๔๕ ๑๐๖๕๔๖

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤศจิกายน 2523

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน

บทคัดย่อ

ของ

สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
พฤษภาคม 2523

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน และเพื่อเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลของนักเรียนตามตัวแปรระเบียบวินัยในชั้นเรียนและเพศ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2523 ของโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร ในเขตพระนคร จำนวน 357 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง และแบบสอบถามความวิตกกังวล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธี Pearson Product Moment Correlation Coefficient One-way Analysis of Variance และ t-test.

ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
3. ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย กับความวิตกกังวลของนักเรียน
5. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความวิตกกังวลของนักเรียน
6. ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

7. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุด แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย

8. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความวิตกกังวลค่าที่สุด แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย

9. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

10. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน



THE RELATIONSHIP BETWEEN SELF-CONFIDENCE,
ANXIETY AND CLASSROOM DISCIPLINE.

AN ABSTRACT

BY

SURAKIAT LIMCHAROEN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

November 1980

The purposes of this study were to investigate the relationship between self-confidence, anxiety and classroom discipline and to compare the students' self-confidence, anxiety with those of different classroom discipline and their sexes.

The subjects were comprised of 357 prathom 6 students who were selected by the clustered sampling from the metropolitan primary school in Pranakhon district Bangkok, in the academic year of 1980. The instruments for collecting the data consisted of Classroom Discipline Questionair, Self-confidence Test and Anxiety Questionnaire. The data were analyzed with Pearson Product Moment Correlation Coefficient, One-way Analysis of Variance and t-test. The results were as follows :

1. There was a significantly positive correlation between democratic classroom discipline and self-confidence at the .05 level.
2. There was no significantly correlation between autocratic classroom discipline and self-confidence.
3. There was a significantly negative correlation between laissez-faire classroom discipline and self-confidence at the .05 level.
4. There was no significantly correlation between democratic classroom discipline and anxiety.
5. There was no significantly correlation between autocratic classroom discipline and anxiety.
6. There was a significantly positive correlation between laissez-faire classroom discipline and anxiety at the .05 level.

7. The students from different classroom discipline showed significantly difference in self-confidence, the students from the democratic classroom discipline had the most self-confidence but the students from the autocratic and laissez-faire classroom discipline showed no significantly difference in self-confidence.

8. The students from different classroom discipline showed significantly difference in anxiety, the students from the democratic classroom discipline had the least anxiety but the students from the autocratic and laissez-faire classroom discipline showed no significantly difference in anxiety.

9. There was no significantly difference between self-confidence of boys and girls who were in the same classroom discipline.

10. There was no significantly difference between anxiety of boys and girls who were in the same classroom discipline.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณิศรและกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*Dr. D. D. D.*.....ประธาน
.....*Dr. D. D. D.*.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....*Dr. D. D. D.*.....ประธาน
.....*Dr. D. D. D.*.....กรรมการ
.....*Dr. D. D. D.*.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยคำแนะนำ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง
จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คมเพชร ฉัตรสุกกุล และอาจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.จรรยา สุวรรณทัต ผู้อำนวยการ
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนและให้แนวคิดที่สำคัญในการศึกษาเรื่องนี้
ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ พรรณพิศ วาณิชยการ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือใน
การทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณครูใหญ่ และคณะครูโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้ให้ความสะดวกและช่วยเหลือ
อย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณ อาจารย์ประนอม เอี่ยมประยูร
คุณ สุนันท์ จงธนสารสมบัติ คุณ วีระเทพ คำพาที ที่ได้ช่วยเหลือในทุก ๆ อย่าง
จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุรเกียรติ ลิ้มเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
✓ ภูมิหลัง	1
✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
✓ นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
✓ เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน	6
✓ เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง	12
✓ เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล	16
✓ สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	20
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	22
✓ กลุ่มตัวอย่าง	22
✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	23
✓ วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	30
✓ วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล	30
✓ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
✓ สถิติลักษณะที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
✓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35

การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความ เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน	36
การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความ วิตกกังวลของนักเรียน	38
การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ใน ชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	40
การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	43
การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและ หญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน	45
การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน	47
5. บทขอสรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	49
บทขอ	49
ความมุ่งหมายในการศึกษากันคว้า	49
✓ วิธีดำเนินการวิจัย	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
✓ สรุปผลการศึกษากันคว้า	50
อภิปรายผล	52
ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	64
ภาคผนวก	70

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	กลุ่มตัวอย่าง จากแนกตามโรงเรียนและเพศ	22
2	กลุ่มตัวอย่าง จากแนกตามระเบียบวินัยในชั้นเรียน เพศ เปรียบเทียบ ร้อยละ	35
3	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย กับ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน	36
4	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน	37
5	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยกับ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน	38
6	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยกับ ความวิตกกังวลของนักเรียน	38
7	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับ ความวิตกกังวลของนักเรียน	39
8	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัย แบบปล่อยปละละเลยกับ ความวิตกกังวลของนักเรียน	40
9	ค่าสถิติพื้นฐานของความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน จำแนกตาม ระเบียบวินัยในชั้นเรียน	41
10	เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	41
11	การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของความเชื่อมั่นในตนเองของ นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	42

12	คำสัทธิพื้นฐานของความวิตกกังวลของนักเรียน จำแนกตามระเบียบวินัยในชั้นเรียน	43
13	เปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	43
14	เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน	44
15	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และหญิง ที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย	45
16	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน	46
17	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย	46
18	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย	47
19	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน .	47
20	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย ..	48
21	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน ..	74

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดองค์กรศึกษาให้กับพลเมืองของประเทศนั้น ย่อมจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพของคนที่ให้เป็นผู้มีความสามารถในการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข มีโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดี เหมาะสมกับตนเอง ตลอดจนพัฒนาความเป็นพลเมืองดี (แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 : 1 - 3) ดังนั้นนอกจากโรงเรียนจะต้องให้ความรู้ด้านวิชาการแล้ว ยังจะต้องให้สิ่งอื่น ๆ แก่ผู้เรียนอีกด้วย เช่น การปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย มีบุคลิกภาพดี สามารถปรับตัวและจัดการความทุกข์ ความวิตกกังวล อันเป็นอุปสรรคในการปรับตัวได้ เป็นต้น ดังนั้นการให้การศึกษาในห้องเรียน ครูจึงต้องมีเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนี้ครูยังต้องใช้ระเบียบวินัยในการปกครองชั้นเรียน เพื่อช่วยพัฒนานักเรียนในด้านต่าง ๆ ด้วย เช่น การพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง การควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบประเพณี อันดี เป็นต้น

การใช้ระเบียบวินัยในชั้นเรียนนั้น นอกจากจะเป็นสิ่งที่คิสำหรับนักเรียนแล้ว ในบางครั้งก็อาจมีผลร้ายด้วย ดังที่ ประสาท หลักลีลา (ประสาท หลักลีลา 2504 : 171 - 173) กล่าวว่า ครูอาจทำให้นักเรียนเกิดปัญหาความยุ่งยากทางวินัยได้ เช่น ครูที่เข้มงวดกวดขันนักเรียนในเรื่องหุยมหิมจนเกินไป ครูบางคนอาจมณไม่แน่นอน ใช้การคูล่าว่ากล่าวนักเรียนเป็นประจำเป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า การใช้ระเบียบวินัยนั้นย่อมมีผลต่อนักเรียนโดยตรง ถ้าการใช้ระเบียบวินัยแตกต่างกัน ก็ย่อมมีผลต่อนักเรียนแตกต่างกันไป ดังเช่น เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1956 : 436-438) กล่าวว่า ลักษณะของครูบิอิทธิพลตอเด็กโดยตรง ครูที่เผด็จการ (Authoritative) จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นยมค้อยมากกว่าครูที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย (Democratic)

ทั้งนี้กล่าวมาแล้วว่า ระเบียบวินัยในชั้นเรียนนั้นย่อมจะมีผลต่อนักเรียนโดยตรง เพราะระเบียบวินัยในชั้นเรียนเป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งนักเรียนจะต้องปะทะสังสรรค์ (Interaction) ด้วยตลอดเวลาประมาณ 7 - 8 ชั่วโมงใน 1 วัน และสิ่งแวดล้อมเหล่านี้เป็นที่ยอมรับของนักจิตวิทยาทั่วไปว่า มีผลต่อบุคลิกภาพของนักเรียน ดังที่ อีริคสัน (อ้างอิงมาจาก กาญจนา คำสุวรรณ และ นิทยา เสาร์มณี 2521 : 70 - 71) ได้ตั้งทฤษฎีพัฒนาการทางจิตใจสังคม (Psycho Social Development) โดยกล่าวว่า จิตใจของบุคคลพัฒนาการมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม ดังนั้นบุคลิกภาพต่าง ๆ ของนักเรียนย่อมจะมีส่วนมาจากการใช้ระเบียบวินัยในชั้นเรียนของครูอย่างแน่นอน เช่น นักเรียนที่ครูใช้ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย โดยให้ความรัก ความอบอุ่น และปกครองโดยมีเหตุผล ย่อมจะทำให้เด็กเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความกล้าในการแสดงออกหรืออาจกล่าวได้ว่ามีบุคลิกภาพที่ดี ในทางตรงข้ามถ้าครูใช้ระเบียบวินัยในชั้นเรียนแบบเผด็จการก็ย่อมจะทำให้เด็กเรียนรู้สึกหงุดหงิด มีความวิตกกังวล หวาดกลัว ซึ่งจะทำให้เด็กเรียนไม่มีความสุขในการเรียน สุขภาพจิตเสีย

แต่อย่างไรก็ตาม การใช้ระเบียบวินัยของครูแบบต่าง ๆ จะมีผลที่แท้จริงอย่างไรต่อนักเรียนนั้นก็ยังไม่อาจสรุปได้อย่างแน่นอน เพราะยังไม่มีการศึกษาในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่า น่าจะทำการศึกษาให้ละเอียดถึงพฤติกรรมของครูเกี่ยวกับการใช้ระเบียบวินัยในชั้นเรียนว่าจะมีผลอย่างไรต่อความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อคิดต่อการใช้ระเบียบวินัยของครูต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนแบบประชาธิปไตยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย กับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน

3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมี
ระเบียบวินัยแตกต่างกัน

4. เพื่อเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และนักเรียน
หญิง ที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

5. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง
ที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

ความสำคัญของการศึกษากันว่า

1. เป็นการช่วยให้ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษาค้นคว้า ได้เห็นความสำคัญของ
ระเบียบวินัยในชั้นเรียน ซึ่งมีผลต่อคุณลักษณะทางกายของนักเรียน

2. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระเบียบวินัยของ
สถาบันการศึกษาให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนที่เราต้องการ

3. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครู และผู้แนะแนวในการช่วยเหลือ
นักเรียน โดยการใช้ระเบียบวินัยที่เหมาะสม เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และลด
ความวิตกกังวลของนักเรียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษากันว่า

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2523 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เขต
พระนคร จำนวน 357 คน

2. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

ตอนที่ 1 การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ตัวแปร ได้แก่

1. ระเบียบวินัยในชั้นเรียน
 2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
 3. ความวิตกกังวล
- ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่าง
1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) โค้ดเก
 - 1.1 ระเบียบวินัยในชั้นเรียน
 - 1.2 เพศ
 2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) โค้ดเก
 - 2.1 ความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 2.2 ความวิตกกังวล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ครู หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

② ระเบียบวินัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ครูแสดงต่อนักเรียนในด้าน การปกครอง การควบคุมชั้นเรียน การอบรมคุณลักษณะนักเรียน และในด้านการเรียนการสอน เพื่อจุดมุ่งหมายในการควบคุมการกระทำ หรือความประพฤติของนักเรียน ระเบียบวินัยในชั้นเรียนแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ แบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ระเบียบวินัยในชั้นเรียนนี้ได้มาโดยการใชแบบสอบถาม วัดความรู้สึกของนักเรียนว่าระเบียบวินัยในชั้นเรียนของตนเป็นอย่างไร

3. ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย หมายถึง ระเบียบวินัยในชั้นเรียนที่นักเรียนรู้สึกว่าเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎเกณฑ์ และการตัดสินใจ ครูรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ไม่ตามใจ หรือเข้มงวดจนเกินไป ให้ความสนิทสนม มอบหมายให้นักเรียนรับผิดชอบงานบางอย่าง ส่งเสริมให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ถ้านักเรียนไม่ทำตามคำแนะนำ ครูก็จะอธิบายเหตุผลว่าทำไมจึงเป็น

เช่นนั้น ถ้าจะมีการลงโทษ ครูก็จะอธิบายสาเหตุเสียก่อน ระเบียบวินัยแบบนี้ วัตถุประสงค์ออกมาเป็นคะแนนใดควยแบบสอบถามระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย

4. ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง ระเบียบวินัยในชั้นเรียน ซึ่งนักเรียนรู้สึกวาทนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ถูกปฏิบัติแบบบังคับกคชี่ ครูชอบตั้งกฎเกณฑ์ และบังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ไม่คำนึงถึงจิตใจและความต้องการของนักเรียน นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม ถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำตามที่ตนต้องการ ครูยึดเอาความพอใจของตนเป็นสำคัญ ระเบียบวินัยแบบนี้ วัตถุประสงค์ออกมาเป็นคะแนนใดควยแบบสอบถามระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน

5. ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง ระเบียบวินัยในชั้นเรียนที่นักเรียนรู้สึกวาทนเองถูกทอดทิ้ง ขาดการดูแลเอาใจใส่ หรือปล่อยให้อะไร ๆ ใดตามใจชอบ โดยครูไม่ได้อำนาจแนะนำช่วยเหลือ ปล่อยให้ความอดุนใจ ระเบียบวินัยแบบนี้ วัตถุประสงค์ออกมาเป็นคะแนนใดควยแบบสอบถามระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย

⑥ ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจหรือมั่นใจ หรือความกล้าหาญของบุคคลที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุลวงไปไ้ตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้ แม้จะมีเหตุการณ์หรือสิ่งอื่นใดมาเป็นอุปสรรค ก็ไม่บังเกิดความท้อถอย ยังคงตั้งใจกระทำสิ่งนั้น ๆ ต่อไปโดยมั่นใจว่าตนสามารถกระทำสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ให้สำเร็จลุลวงไปไ้ด้วยความถูกต้องเหมาะสม ความเชื่อมั่นในตนเอง นี้วัตถุประสงค์ออกมาเป็นคะแนนใดควยแบบทดสอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง

⑦ ความวิตกกังวล หมายถึง สภาพทางอารมณ์ของบุคคลที่แสดงถึง ความไม่สบายใจ ความตึงเครียด อันเกิดจากความระแวง หวาดกลัว โดยไม่รู้ว่าสิ่งที่กลัวและหวาดระแวงนั้นคืออะไร มีลักษณะอย่างไร และจะเกิดขึ้นหรือไม่ ส่วนมากมักจะเกี่ยวข้องกับความต้องการที่เกี่ยวข้องกันหลายประการ เมื่อบุคคลอยู่ในสภาพอารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงอาการหม่นหมอง เศร้าซึม เกรงเครียด หงุดหงิด กังวลใจ ฯลฯ ความวิตกกังวล วัตถุประสงค์ออกมาเป็นคะแนนใดควยแบบสอบถามความวิตกกังวล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบวินัยในชั้นเรียน

ระเบียบวินัยหรือวินัย (Discipline) เป็นคำที่มีความหมายกว้าง มักเกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งต้องอยู่ในสังคม โดยมีผู้ให้ความหมายของคำว่าวินัยไว้มากมาย ดังนี้

ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 45 - 49) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า วินัยหมายถึง การกำหนดมาตรฐานภายนอก (external standards) ต่าง ๆ ขึ้นเพื่อควบคุมการกระทำหรือความประพฤติของบุคคล การกระทำของบุคคลนั้นมีตั้งแต่การทำตามใจตนเองโดยไม่มีกฎเกณฑ์อะไรเลย (Laissez-faire) ไปจนถึงเผด็จการ (Authoritativeness) ถ้าอำนาจการควบคุมการกระทำของบุคคลให้เป็นไปตามวินัยที่กำหนดไว้เกิดขึ้นจากภายในตัวของเขาเอง (internal) เราเรียกว่าวินัยในตนเอง (Self-discipline) สำหรับ สตีเฟนส์ และ อีแวนส์ (Stephens and Evans. 1973 : 561) ยังกล่าวถึงวินัยว่ามีความหมายกว้าง อาจหมายถึงวินัยในตนเอง หรืออาจหมายถึงการลงโทษก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อครุ่นคิดถึงวินัยเขามองถึง การควบคุมนักเรียนให้ปฏิบัติตามคำสั่งของครู

สำหรับนักการศึกษาไทย ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับวินัยไว้ดังนี้

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (อ้างอิงมาจาก ชูชีพ อ่อนโคกสูง 2518 : 182) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า วินัยคือ

1. การเชื่อฟังครูบาอาจารย์ ตลอดจนประกาศ และคำสั่งของโรงเรียน
2. การกระทำตามระเบียบที่กำหนดไว้
3. ปฏิบัติตามสิ่งที่ไม่ควรจะทำ ถึงแม้ว่าจะไม่กำหนดไว้เป็น

ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ก็ตาม เช่น ไม่มีการห้ามใส่หมวกในห้องเรียน แต่ผู้ที่มีวินัยย่อมไม่กระทำเช่นนั้น

ความหมายตามนัยของเบอมสวองป็น มาลากุลนี้ มีขอบเขตจำกัดอยู่เฉพาะใน
โรงเรียน ซึ่งความหมายดังกล่าวแล้วนั้น สอดคล้องกับคำนิยามของ สุชา จันทน์เอม
และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2515 : 212-213)
ซึ่งกล่าวว่า ระเบียบวินัยอาจตีความหมายได้ 3 อย่างคือ

1. วินัยที่เรามีอยู่ ได้แก่ การรักษาคำสั่งในห้องเรียนอย่างเคร่งครัด
2. วินัยที่เราใช้ ซึ่งได้แก่คำสั่งที่เราสร้างขึ้น รักษาไว้ และปรับปรุง

เพื่อจะใช้ให้เกิดผลตามข้อ 1

3. วินัยที่เราใช้ของโทษนักเรียน ผู้ที่กระทำความผิดคำสั่งหรือระเบียบ

คำนิยามดังกล่าวสรุปได้ว่า ระเบียบวินัยหมายถึง แบบแผนของพฤติกรรมที่วางไว้
โดยตัวเองหรือหมู่คณะ เพื่อเป็นแนวทางที่จะกำหนดให้ตัวเองและหมู่คณะได้ปฏิบัติ เพื่อ
บรรลุจุดหมายปลายทางที่ตั้งไว้ ซึ่งตามโรงเรียนและสถาบันการศึกษา มักจะใช้ระเบียบวินัย
ในความหมายดังกล่าวนี้

นอกจากนี้บุคคลดังกล่าวแล้ว สุกิจ เหล่าสุนทร (สุกิจ เหล่าสุนทร 2517 :
180 - 181) ได้แสดงความเห็นว่า วินัยคือ การงดเว้นไม่กระทำความผิดหรือความชั่ว
ทาง ๆ โดยเกรงกลัวการลงโทษจากภายนอก ถ้าบุคคลเกิดความผิดหรือรู้ว่าอะไรควรหรือ
อะไรไม่ควรประพฤติ แล้วประพฤติในสิ่งที่ควรประพฤติ และงดเว้นในสิ่งที่ควรงดเว้น
เรียกว่าการมีวินัยในตนเอง หรือกล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายของวินัยก็คือ การสอนให้บุคคลรู้ว่า
สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด แล้วให้บุคคลประพฤติในสิ่งที่ถูกต้อง และเหมาะสม โดยงดเว้นไม่
ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมต่าง ๆ นั้นเอง สำหรับ ประคินันท์ อุปรมัย
(ประคินันท์ อุปรมัย 2518 : 140 - 141) ได้กล่าวสรุปความหมายของวินัยอย่างสั้น ๆ
ว่า วินัยหมายถึงระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บุคคลปฏิบัติตาม ในขณะที่ประเทศ
ชาติมีกฎหมายเป็นกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้คนในชาติปฏิบัติตาม ในกลุ่มสังคมย่อมจะมีวินัย
เป็นเกณฑ์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้คนในกลุ่มปฏิบัติตาม

ความหมายของวินัยตามทีกล่าวมาแล้ว อวสรุปได้ว่าระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่บุคคล
ในสังคมกำหนดขึ้นมา เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มนั้นปฏิบัติตาม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย
ของกลุ่ม ความมีระเบียบย่อมจะทำให้สังคมเป็นสุข — โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียน

ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนจำนวนมาก วินัยย่อมจะช่วยลดความยุ่งเหยิงและปัญหาต่าง ๆ ได้

ออสซูเบล (Ausubel. 1968 : 59 - 60) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้อง มีวินัยในโรงเรียนว่า วินัยเป็นวัฒนธรรมของสังคม มีหน้าที่ 4 ประการที่จะปลูกฝังให้เด็ก

1. เรียนรู้มาตรฐานของการกระทำหรือความประพฤติที่สังคมยอมรับ
2. มีวุฒิภาวะทางค่านิยมต่าง ๆ เพื่อเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพดี เช่น เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง มีความสามารถในการควบคุมตนเอง เป็นผู้ที่มีความมั่นคงทางอารมณ์และอดทนต่อความข้องคับใจ

3. มีมโนธรรม (Conscious) ที่ดี มีศีลธรรม

4. มีความมั่นคงปลอดภัยทางอารมณ์ (Emotional Security)

จะเห็นได้ว่า วินัยในโรงเรียนนั้นมีความจำเป็นมาก เพราะนอกจากจะเป็น เครื่องกำหนดแนวทางความประพฤติของเด็กแล้ว ยังเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคมอีกด้วย ฉะนั้นโรงเรียนควรจะต้องกำหนดระเบียบวินัยที่เหมาะสม ซึ่ง เชเวียคอฟ (Sheviakov. 1955 : 4) ได้เสนอแนะลักษณะของวินัยที่ดีไว้ดังนี้

1. วินัยซึ่งอยู่บนรากฐานของการเสียสละเพื่อมนุษยธรรม เช่น อีสรภาพ ความยุติธรรม และความเสมอภาคในหมู่ของคนทั้งหมด
2. วินัยซึ่งยอมรับนับถือความมีศักดิ์และสิทธิ์ของทุกคน
3. วินัยซึ่งเกิดขึ้นจากความเห็นชอบของตน
4. วินัยซึ่งส่งเสริมให้เด็กมีลักษณะเป็นผู้นำ ผู้นำในที่นี้ไม่ได้หมายถึง ผู้มีอำนาจ แต่เป็นผู้พร้อมที่จะบริการ และปฏิบัติงานร่วมกับหมู่คณะได้เป็นอย่างดี
5. วินัยซึ่งกำหนดขึ้นมาจากความเข้าใจว่าต้องทำหรือไม่ทำสิ่งนั้นเพราะอะไร มากกว่าวินัยซึ่งเป็นไปตามคำสั่ง

เนื่องจากวินัยเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นการกำหนดวินัยให้โดยผลดี โดยนักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้ จึงเป็นสิ่งที่น่าคิด และสำคัญ ขำรง บัวศรี

(ขำรง บัวศรี 2506 : 137 - 162) เสนอแนะว่าหลักเกณฑ์ในการกำหนดระเบียบวินัย เพื่อให้เกิดผลดีนั้น ควรมีดังนี้คือ

1. ต้องมุ่งเพื่อประโยชน์ในการสร้างเสริมพัฒนาการและบุคลิกภาพของ
ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2. ต้องไม่ขัดกับชนบทประเพณี และกฎหมายบ้านเมือง
3. ต้องส่งเสริมในผู้บริหาร ปฏิบัติงานได้สะดวกและได้ผลดี
4. ต้องไม่บั่นทอนประสิทธิภาพการทำงานของครู
5. ต้องไม่บั่นทอนเสรีภาพของผู้ที่เกี่ยวข้อง
6. ต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกราความสามัคคีระหว่างกันและกัน
7. ต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยการรวมตัวของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย
8. ต้องไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของผู้ใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ
9. ต้องเป็นสิ่งที่มุ่งสร้างหรือป้องกันมากกว่าแก้ไข
10. ต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้

ข้อคิดเห็นดังกล่าวนี้สอดคล้องกับความคิดของ ทวี ท่อแก้ว และคณะ (ทวี ท่อแก้ว และคณะ 2515 : 68 - 69) ซึ่งกล่าวว่า โรงเรียนจะต้องมีระเบียบวินัยตามหลักพัฒนาการของเด็ก เด็กสามารถปฏิบัติตามได้ และเป็นประโยชน์จริง ๆ ซึ่ง เดโช สวานานนท์ (เดโช สวานานนท์ 2507 : 5 - 10) , ได้กล่าวย้ำถึงลักษณะของวินัยที่ดีไว้ดังนี้คือ

1. จะต้องไม่มีมากข้อ หมดจดมีจนเกินไป เฉพาะแต่ส่วนที่สำคัญ ๆ เท่านั้นที่วางเป็นกฎ
2. กฎแต่ละข้อที่วางขึ้นจะต้องมีเหตุผลดี และควรคำนึงถึงลักษณะธรรมชาติของเด็กด้วย
3. ระเบียบข้อบังคับจะต้องใจกว้าง ๆ เข้าใจได้ทั่วไป ภาษาง่ายชัด ไม่มีลักษณะสองแง่สองงาม
4. ควรมีข้อจูงใจให้ผู้ฝ่าฝืนอย่างมีเหตุผล และจะต้องให้ผู้รับโทษได้เข้าใจถึงความประพฤติดของตนเอง

ลักษณะวินัยที่ดีดังกล่าวแล้ว ชูชีพ อ่อนโลกสูง (ชูชีพ อ่อนโลกสูง 2518 : 183) ยังได้เพิ่มเติมลักษณะวินัยที่พึงปรารถนาว่า จะต้องมิใช่จุดประสงค์ของวินัย ซึ่งทุกคนเข้าใจตรงกัน และวินัยที่ดีนั้นจะมีผลให้งานที่กระทำอยู่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

เมื่อกล่าวถึงคำว่าวินัย บุคคลก็จะมองไปในแง่ของระเบียบที่ใช้ปกครองนักเรียน หรือสิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติตาม แต่ในความเป็นจริงแล้ววินัยนี้ยังเกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองด้วย ดังที่ สุภา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุภา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2515 : 214 - 215) ได้แบ่งวินัยออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. วินัยในตนเองคือ กระบวนการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง โดยตนเองเป็นผู้แนะนำตนเองให้ประพฤติในทางที่ดี เกิดจากจิตใจรู้สึกผิดชอบชั่วดีของแต่ละบุคคล
2. วินัยในหมู่คณะคือ การใช้ระเบียบข้อบังคับเป็นเครื่องมือรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งเกิดจากอำนาจภายนอกบังคับ

ลักษณะของวินัยในชั้นเรียน

โรงเรียนต่าง ๆ มักจะระเบียบวินัยแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนทัศนคติของครู ในปี พ.ศ. 2519 สุภาวดี ชูวงศ์ (สุภาวดี ชูวงศ์ 2519 : 85) ได้ศึกษาทัศนคติของครูเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นครูทั้งหมด 360 คน ผลการศึกษาพบว่า ครูที่มีอายุแตกต่างกัน ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกัน เพศแตกต่างกัน จะมีกาวาความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครู ที่มีต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน ตลอดจนการลงโทษนักเรียนที่ประพฤตินิดแตกต่างกัน กวดยเหตุผลดังกล่าวแล้ว ย่อมจะทำให้การกำหนดวินัยในชั้นเรียนแตกต่างกันไป ซึ่งจะทำได้ชั้นเรียนมีลักษณะต่าง ๆ หลายลักษณะ

Robert Hill Lane (อ้างถึงมาจาก กอ สวัสดิ์หาญชัย 2489 : 50)

กล่าวถึงวินัยในชั้นเรียนว่ามี 5 ลักษณะ คือ

1. อัตตาธิปไตย (Autocracy) เป็นลักษณะที่ครูเป็นผู้ออกคำสั่ง กอຍบังคับดูแลให้เกิดปฏิบัติไปตามที่ครูเห็นว่าดี
2. การมอบหมายอำนาจ (Delegation) การควบคุมดูแลให้ การปฏิบัติเป็นไปตามวินัยอยู่ที่นักเรียนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้รับการมอบหมายจากครู
3. ความร่วมมือ (Co-operation) เป็นการร่วมมือระหว่าง โรงเรียนกับนักเรียน เพื่อให้การปฏิบัติตามวินัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

4. ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Autonomy) การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเด็กเป็นไปโดยอัตโนมัติ

5. ประชาธิปไตย (Democracy) ซึ่งมีหลัก 4 ประการ คือ

5.1 มีความเคารพซึ่งกันและกัน (Respect for Individual) เคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายในห้องเรียน ครู และนักเรียนยอมรับการโน้มน้าวใจและเหตุผลของกันและกัน

5.2 มีการแบ่งสรร ร่วมงานและประสานงานกัน (Sharing Participating and Co-operating) ภายในชั้นเรียนควรมีการแบ่งงานกันทำตามความสนใจ และความสามารถของแต่ละคน ให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ระหว่างกลุ่มต่อกลุ่ม เพื่ออภิปรายถึงปัญหาหรือการเรียนวิชาต่าง ๆ

5.3 เชื่อในวิธีการแห่งปัญญา (Faith in the Method of Intelligence) ใฝ่ปัญญาในการพิจารณาตัดสินสิ่งต่าง ๆ

5.4 มีความคิดและใช้ปัญญาอย่างอิสระ (Independent) ไม่อยู่ภายใต้อำนาจหรืออิทธิพลของสิ่งใด

ผลของการใช้ระเบียบวินัยในชั้นเรียน

จากการเฝ้าดูและบันทึกอย่างใกล้ชิดกับนักเรียนที่ปฏิบัติ หรืองดเว้นการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นย่อมมีผลต่ออารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของนักเรียน เพราะหากฝ่าฝืนก็จะต้องมีการลงโทษ สมาคมการศึกษาเด็กแห่งอเมริกา (Child Study Association of America. 1952 : 132 - 135) ได้ศึกษาพบว่า การลงโทษเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความกลัว และความวิตกกังวล ซึ่งเป็นต้นเหตุของการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

นอกจากนี้ ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 460) ยังกล่าวสรุปไว้ว่า การมีวินัยแบบประชาธิปไตย (Democratic Discipline) ในห้องเรียนนี้จะช่วยส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง มีความสามารถควบคุมตนเองเป็นอย่างดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความสามารถในการควบคุมหรือร่วมมือในการทำงานเป็นกลุ่ม

มีความสามารถในการที่จะทำความเข้าใจ และตีความหมายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อนำมา
ประพจน์ปฏิบัติ และมีความสามารถในการอธิบายแสดงความคิดเห็นร่วมกับคนอื่น
ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่สังคมประชาธิปไตยต้องการ

งานวิจัยเกี่ยวกับผลของการไว้ระเบียนวินัยยังมีน้อย แต่ก็มีงานวิจัยที่น่าสนใจของ
เลอวิน ดีปเพท และไท์ (อ้างอิงมาจาก กอ ศาสตร์พาณิชย์ และคณะ 2512 :
128 - 181) เขาได้ศึกษาการปกครองชั้นเรียนของครู โดยแบ่งการปกครองชั้นเรียนที่มี
อิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กออกเป็น 3 แบบ คือ

1. การปกครองแบบประชาธิปไตย (Democratic)
2. การปกครองแบบอิตาเลียน (Autocratic)
3. การปกครองแบบปล่อยปละละเลย (Laissez-Faire)

จากผลการวิจัยพบว่า การปกครองแบบประชาธิปไตย เกิดผลดี ทุกคนพอใจ
มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความร่วมมือและเคารพซึ่งกันและกัน การปกครองแบบอิตาเลียน
เกิดผลดีในด้านการเรียน แต่ด้านบุคลิกภาพไม่ดี เป็นกบฏก้าวร้าว ขาดความเชื่อมั่นใน
ตนเอง เกิดความวิตกกังวล และการปกครองแบบปล่อยปละละเลย ส่งผลให้นักเรียนมี
บุคลิกภาพที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไปกล้าแรงออก ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อ
การดำเนินชีวิตในแง่ต่าง ๆ ของบุคคลทุกคน ฐิติพร อ่อนโลกสูง (ฐิติพร อ่อนโลกสูง
2518 : 7) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความแน่ใจ หรือมั่นใจ
หรือความกล้าหาญของบุคคลที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้
แม้ว่าจะมีอุปสรรคมาขัดขวางก็ไม่ท้อถอย สำหรับสมาคมการศึกษาเด็กแห่งอเมริกา (Child
Study Association of America. 1952 : 185 - 186) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า
ความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เสมอ ๆ
บุคคลยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่าไร ย่อมมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเท่านั้น เมื่อบุคคล

มีความเชื่อมั่นในตนเอง เขาจะรู้สึกว่าตัวเองไม่ถูกข่มขู่ หรือขึ้นอยู่กับคนอื่น ทำให้ความ
 ยุ่งยากใจต่าง ๆ ลดลงหรือหมดไป อันเป็นผลให้มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้
 ผลดียิ่งขึ้น สามารถรับฟังความคิดเห็นหรือคำนิยมของผู้อื่นได้โดยวิสัยทัศของบุคคลที่มีวุฒิภาวะ
 ทางอารมณ์แล้ว

จากการศึกษาของ สโตรทเธอร์ (Strother) แจ็ค (Jack) และเพจ (Page)
 (Breckenridge. 1955 : 80, 249) พบว่าอิทธิพลของครอบครัวและสังคมมีผลต่อจิตใจ
 ของเด็ก การได้รับการยอมรับจากสังคมและครอบครัว จะเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้
 เด็กสามารถพัฒนาความคิดเรื่องการนับถือตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่มีความ
 เชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดง
 ความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความ
 เชื่อมั่นในตนเองได้แก่ การฝึกฝนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอยู่เสมอ ๆ จนมีทักษะและความสามารถ
 สูง ในที่สุดจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับ
 ภาวะวัย อายุ ภาวะสุขภาพ และกลุ่มที่เด็กร่วมเล่นหรือร่วมทำงาน ตลอดจนสถานการณ
 ต่าง ๆ ที่กำลังเผชิญอยู่ เด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองคือ เด็กที่ขาดบรรลุมวุฒิภาวะทาง
 อารมณ์ ไม่กระปรี้กระเปร่าในการกระทำสิ่งต่าง ๆ และไวยอมต่อผู้กับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
 กับตนเอง

การศึกษาเรื่องความเชื่อมั่นในตนเองนี้ ได้มีผู้ศึกษาอย่างกว้างขวาง โดยนำไป
 สัมพันธ์กับลักษณะบุคลิกลักษณะอื่น ๆ ของบุคคล เช่น ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล
 การวิจัยที่น่าสนใจคือ ในปี ค.ศ. 1942, บาร์ค (Baruch. 1949 : 4 - 5) พบว่า
 ผู้นำจะต้องมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบและมีความเชื่อมั่นในตนเอง วินัยทำให้บุคคลอยู่
 ร่วมกันโดยความสงบสุข วินัยจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นคนที่ม
 ความเชื่อมั่นในตนเองจึงน่าจะเป็นบุคคลที่อยู่ในสังคมโดยความสงบสุข ต่อมาในปี
 ค.ศ. 1969 ดักเกอร์ (Dugger. 1969 : 1817 - A) ได้ทำการศึกษาเรื่องความเป็น
 ผู้นำและใ้เป็นผู้นำ พบว่า ผู้นำจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และบุคลิกลักษณะแสดงตัว
 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสไตร์ส (Stires. 1970 : 3511 - A) ที่ว่า ผู้นำเป็น

ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ยิ่งมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมากเท่าไรก็ยิ่งได้รับศรัทธาจากคนอื่นมากเท่านั้น

สำหรับในประเทศไทย ชูชีพ อ่อนโลกสูง (ชูชีพ อ่อนโลกสูง 2516 : 88) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพการแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมพลเมืองที่ โดยใ้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา ฉัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ในปี พ.ศ. 2515 พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวล หมายความว่า ถ้ามีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความวิตกกังวลต่ำ และถ้ามีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ จะมีความวิตกกังวลสูง

จากการวิจัยดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสัมพันธ์กับความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล โดยผู้ที่ไม่มีลักษณะผู้นำจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และมีความวิตกกังวลต่ำ

สำหรับความเชื่อมั่นในตนเองกับการอบรมเลี้ยงดูนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้มาก โดยส่วนมากเน้นไปที่การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก การวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วมีดังนี้

✕ สำหรับในต่างประเทศ เชอเลย์ (Sherley อ้างอิงมาจาก สูลีวี วินสว้าง 2516 : 18) ได้ศึกษาพบว่าเด็กที่ได้รับการรัก จะมีความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่ขาดความรักจะไม่สามารถปรับตัวในสังคมได้ ส่วนเด็กที่พ่อแม่ทอดทิ้ง หรือรอบใช้อำนาจเหนือเด็ก เด็กจะมีความก้าวร้าว และรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งตลอดชีวิต นอกจากนี้ เียร์ และคณะ (Sear and other. อ้างอิงมาจาก ประนต เล็กสวัสดิ์ 2517 : 11) ได้ศึกษาพบว่า พ่อแม่ที่เข้มงวดกวดขัน มักจะทำให้เด็กมีการพึ่งตนเองน้อยมาก และจะทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง

✕ การศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ 2512 : 89 - 90) ได้ทำการศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว หรือแสดงตัวกับการยอมรับ

ตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น ในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัด
ธนบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 370 คน จากการศึกษาพบว่าได้ผลเสนอแนะว่า วัฒนธรรม
มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กมาก โดยเฉพาะการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์
ถ้าหากเข้มงวดกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยมาก จะทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็น
คอยทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่เท่านั้น ความคิดริเริ่มและความเป็นผู้นำจะไม่มี ขาดความ
เชื่อมั่นในตนเอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2515 วรรณี รักษาธรรม (วรรณี รักษาธรรม

2515 : 60) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ ความรู้สึก
รับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ใ้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2514 จำนวน 240 คน เป็นเด็กไทยเชื้อชาติไทย
120 คน เด็กไทยเชื้อชาติจีน 120 คน สรุปผลจากการศึกษาพบว่า การอบรม
เลี้ยงดูของคนไทย ใช้ระบบอาวุโสมากกว่าหลักการ ทำให้บุตรเก็บกอดความไม่สบายใจ
เอาไว้ อันเป็นสาเหตุหนึ่งของความวิตกกังวล และการขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งผล
การศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันเพ็ญ อายุการ และต่อมาในปี พ.ศ. 2516
ชูศรี หลักเพชร (ชูศรี หลักเพชร 2517 : 96) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
การอบรมเลี้ยงดูกับความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ของนักเรียนที่
สำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2515 จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 350 คน
เป็นชาย 198 คน และหญิง 152 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบประชาธิปไตยมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
เข้มงวดกวดขัน เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน เด็กหญิงและชาย จะมี
ความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยทั้งชายและ
หญิงมีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

จากผลงานวิจัยดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครู
อาจารย์ มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก การปกครองหรือเลี้ยงดูแบบเข้มงวด
จะทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และเกิดวิตกกังวล ถ้าปกครองเลี้ยงดูแบบ
ปล่อยปละละเลย เด็กจะเกิดความว่าเหว ขาดความอบอุ่น ไม่มั่นใจในตนเอง ถ้า

ปกครองหรือเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เด็กจะเป็นคนมีอารมณ์คงที่ มีความอบอุ่น ลักษณะเป็นมิตร และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

ความวิตกกังวล

ความหมายของความวิตกกังวลนั้น ได้มีบุคคลอธิบายไว้หลายลักษณะ ดังนี้คือ
 อิงลิช และ อิงลิช (English and English. 1968 : 35) ได้ให้ความหมาย
 ของความวิตกกังวล ซึ่งอาจสรุปเป็นข้อ ๆ ได้คือ

1. ความวิตกกังวลเป็นภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจาก
 ความปรารถนาอันแรงกล้า และแรงขับบางอย่างไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้
2. ความวิตกกังวลหมายถึง ความกลัวอันว่าวนสับสนว่า อาจมีสิ่ง
 เลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต
3. ความวิตกกังวลหมายถึง ความกลัวที่ต่อเนื่อง ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้
 แต่อยู่ในระดับต่ำ
4. ความวิตกกังวลหมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองถูกขู่เข็ญ เป็นการขู่เข็ญ
 ที่น่ากลัว โดยที่บุคคลนั้นก็ไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งที่เขารู้สึกว่ามาขู่เข็ญเขานั้นคืออะไร

สำหรับ ฮอลล์ และ ลินเดย์ (Hall and Lindzey. 1970 : 44) ได้อธิบาย
 ความหมายที่ครอบคลุมไว้ว่า ความวิตกกังวลหมายถึง ภาวะของความตึงเครียด เป็นแรงผลักดัน
 ความกลัว หรือความรู้สึกทางเพศ แตกต่างกันตรงที่ว่า ภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจาก
 สภาพในร่างกาย แต่เป็นเหตุตั้งเดิมมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้น
 มันจะสร้างแรงจูงใจให้บุคคลต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดภาวะดังกล่าว ในทัศนะของ
 เจอร์ซिल् (Jersild. 1968 : 348) เจอร์ซिल्ได้กล่าวว่า ความกลัวและความ
 วิตกกังวลเป็นสภาพจิตใจที่ไม่พึงปรารถนา (Unpleasant) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่เป็น
 อันตราย หรือสิ่งที่ไม่เหมาะสม (ซึ่งอาจจะรู้หรือไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร) และถ้าเกิดความกลัว
 หรือความวิตกกังวลในอัตราที่ค่อนข้างสูงแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็จะทำให้มีปฏิกิริยาทางร่างกาย
 เกิดขึ้น เช่น เกี่ยวกับกลไกของระบบประสาท ทำให้ต่อม อะดรีนาล (Adrenal

Glands) ทำงานมากขึ้น ซึ่งมีผลให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ทำให้ระบมย่อยอาหารทำงานช้าลง
เหงื่อออกทางฝ่ามือ และการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ อีก นอกจากนี้ความวิตกกังวลยังเป็น
สาเหตุทำให้เกิดโรคหัวใจอีกด้วย (Cruickshank. 1963 : 47)

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลนั้นเป็นหลายประการ เสด็จเป็นองค์ประกอบ
หนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความวิตกกังวลแตกต่างกันดังต่อไปนี้

การวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศส่วนใหญ่ได้ชี้ให้เห็นว่า เพศชายและ

- ✓ เพศหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน ในปี พ.ศ. 1965 วอลลาช และ โคแกน (Wallach and Kogan. 1965 : 217) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของนักเรียน
เกรด 7 จำนวน 151 คน แยกเป็นเด็กชาย 70 คน เด็กหญิง 81 คน พบว่านักเรียน
หญิงมีความวิตกกังวลทั่วไปสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) และใน
ปีเดียวกัน เฟลด์ฮูเซน และ เดนนี่ (Feldhusen and Denny. 1965 : 442 - 447)
ได้ศึกษาความวิตกกังวลของเด็กชาย หญิง เกรด 7 - 9 จำนวน 77 คน พบว่าเด็กหญิง
มีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย ต่อมาในปี ค.ศ. 1960 ซาราสัน และ คณะ (Sarason
and others. 1960 : 250 - 251) ได้ค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลของ
นักเรียนต่าง ๆ แล้วสรุปว่าเด็กหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย ทั้งจาก
แบบทดสอบ TASC (Test Anxiety Scale for Children) และ GASC (General
Anxiety Scale for Children) ความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลจากข้อทดสอบ
GASC มากกว่าความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลจากข้อทดสอบ TASC

- ✓ เซลเลอร์ (Keller) และโฟว์เลย์ (Fowley) (Maccoby. 1966 : 270)
ได้ศึกษาความวิตกกังวลของเด็กชั้นประถมศึกษา (Grade 4 - 6) จำนวน 311 คน และ
มัธยมต้น (Grade 7 - 9) จำนวน 415 คน พบว่า เด็กชั้นประถมศึกษาทั้งชายและ
หญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ส่วนเด็กในชั้นมัธยมต้น เด็กชายและเด็กหญิงมีความ
วิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทางของเดียวกัน เพนนี่
(Penny. 1965 : 697 - 702) ได้ศึกษาความอยากกรู้อยากเห็นและความวิตกกังวลของ
เด็กชายและเด็กหญิงเกรด 4 - 6 พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

✓ คาสตาเนดา และ แมกแคนเลส (Castaneda and McCanless. 1956 : 317 - 326) ทำการศึกษาเรื่องความวิตกกังวลของเด็กชาย และเด็กหญิงเกรด 4-6 จำนวน 386 คน พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในต่างประเทศดังกล่าว สรุปได้ว่า ชายและหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยหญิงจะมีความวิตกกังวลมากกว่าชาย สำหรับ

ในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความวิตกกังวลยังมีไม่มากนัก และการศึกษาที่ยังไม่กว้างขวางครอบคลุมทุกตัวแปร โดยมากจะศึกษาความวิตกกังวล โดยสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ เช่น ในปี พ.ศ. 2513 (วัลลภ กันทรพยั) (วัลลภ กันทรพยั 2513 : 111) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาคำสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอนและความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน" ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 จากสถานฝึกหัดครูส่วนกลาง 4 แห่ง จำนวน 500 คน พบว่านักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ระหว่างเพศ ผลจากการศึกษาค้นคว้าสอดคล้องกับผลการศึกษาในต่างประเทศ และสอดคล้องกับการศึกษาของ ประสิทธิ์ บัวคลี่ (ประสิทธิ์ บัวคลี่ 2514 : 90) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทย - ในกรุงเทพฯ ในต่างจังหวัด และนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนไทยทั้งในต่างจังหวัดและในกรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนนานาชาติ นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย จากการศึกษาไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความคิดสร้างสรรค์ แต่ปรากฏว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับความเกรงใจของนักเรียน

ต่อมาในปี พ.ศ. 2515 (วรณี รักธรรม) (วรณี รักธรรม 2515 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล และความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 240 คน พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย ส่วนในกลุ่มเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวล ในปีเดียวกัน

✓ วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการ
อบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความเกิดสร้างสรรค์ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุโขทัย โดยในกลุ่มตัวอย่าง 276 คน พบว่า
การให้การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์ลบกับกับความวิตกกังวลอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ การให้การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล
การให้การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความวิตกกังวล
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิง แตกต่าง
กัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น แต่จากผลการศึกษาของ
ชูชีพ อ่อนโกลสง (ชูชีพ อ่อนโกลสง 2516 : 89) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
บุคลิกภาพการแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมพลเมืองดีโดยใช้
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์
ชัยภูมิ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ในปี พ.ศ. 2515 ผลการศึกษานพบว่า ความวิตกกังวล
มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเอง และบุคลิกภาพการแสดงตัว จากการศึกษา
ครั้งนี้ เด็กชายและหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ซึ่งต่างจากผลการศึกษาใน
ต่างประเทศ ของ ว็อลล กัทธัพย์ วรณี วัชรธรรม และของ วินิจ เกตุขำ

✓ การศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลโดยสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูนั้น ยังมีผู้ศึกษา
ไว้น้อยมาก โดยในปี พ.ศ. 2518 วิกรม กมลสุโกศล (วิกรม กมลสุโกศล 2518 :
105) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวล และกานนิยมของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และอิสลาม ในจังหวัดนครราชสีมา
กลุ่มตัวอย่าง 472 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และแบบให้
ความคุ้มครองจนเกินไป มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง
และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
นักเรียนชาย และหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเดียวกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ และนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม

ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเดียวกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน พบว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ และนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลดังกล่าว ขอสรุปได้ว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มีผลต่อความวิตกกังวลของนักเรียน

สมมุติฐานในการวิจัย

จากเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถนำมาตั้งสมมุติฐานในการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียน กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
 - 1.1 ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
 - 1.2 ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
 - 1.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน
2. ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความวิตกกังวล
 - 2.1 ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลของนักเรียน
 - 2.2 ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียน
 - 2.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางบวก

กับความวิตกกังวลของนักเรียน

3. การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย

3.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุด

3.2 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำที่สุด

4. การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

4.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด

4.2 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความวิตกกังวลสูงที่สุด

5. นักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

6. นักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดเขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2523 โดยมีเกณฑ์ และวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. เลือกโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เปิดสอนแบบสหศึกษา
2. สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Clustered Sampling) ดังนี้คือ

- 2.1 กำหนดให้แต่ละโรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)
- 2.2 สุ่มโรงเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 โรงเรียน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
- 2.3 สุ่มห้องเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนละ 2 ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 357 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน และเพศ

โรงเรียน	จำนวน		รวม
	ชาย	หญิง	
โรงเรียนราชบพิธ	31	34	65
โรงเรียนวัดโสมมมารศ	21	37	52
โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	40	15	55

ตาราง 1 (ต่อ)

โรงเรียน	จำนวน		รวม
	ชาย	หญิง	
โรงเรียนวัดมหารัตน์	28	33	61
โรงเรียนวัดศรีเทพ	24	28	52
โรงเรียนวัดราชบุรณะ	45	27	72
รวม	189	168	357

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้คือ

1. แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน
2. แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง
3. แบบสอบถามความวิตกกังวล

แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน

1. การสร้างแบบสอบถาม

1.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน

1.2 วิเคราะห์พฤติกรรมของครู เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวินัยโดยวิธี Critical Incident Technique โดยขอความร่วมมือจากคณะครูโรงเรียนวัดพระเชตุพน จำนวน 20 คน เขียนพฤติกรรมของครูที่แสดงให้เห็นว่ามีการใช้ระเบียบวินัยในห้องเรียนแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

1.3 สร้างนิยามศัพท์จากการวิเคราะห์เนื้อหาในข้อ 1.1 และ 1.2

ดังนี้คือ

1.3.1 ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย หมายถึง พฤติกรรมของครูต่อนักเรียน โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

- ก. แสดงความรักใคร่ ห่วงใย
- ข. ให้ความสนทนา
- ค. ส่งเสริมให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่
- ง. ยินดีรับฟังเหตุผลของนักเรียน
- จ. ให้นักเรียนรับผิดชอบงานบางอย่าง
- ฉ. ถ้านักเรียนไม่ทำตามคำแนะนำก็จะอธิบายเหตุผลว่า

ทำไมจึงต้องทำอย่างนี้

ข. ถ้ามีการลงโทษ ก็จะอธิบายให้นักเรียนทราบและสำนึกในความผิดเสียก่อน

1.3.2 ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง พฤติกรรมของครูต่อนักเรียน โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก. ขอบคั่งกฎเกณฑ์ขึ้นมาให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยที่นักเรียนไม่รู้เหตุผลว่าทำไมต้องทำเช่นนั้น

- ข. บังคับนักเรียนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครูโดยเคร่งครัด
- ค. ไม่ยอมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- ง. ลงโทษนักเรียนตามวามารถของครู
- จ. ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ
- ฉ. ขอบกวดภายในเรื่องส่วนตัวของนักเรียน
- ช. ลงโทษนักเรียนโดยที่นักเรียนยังไม่รู้เหตุผลที่ต้องถูก

ลงโทษ

1.3.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง พฤติกรรมของครูต่อนักเรียน โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

- ก. ไม่ให้คำแนะนำแก่นักเรียนในเรื่องต่าง ๆ
- ข. ไม่เอาใจใส่นักเรียน

- ค. ดึงให้นักเรียนตามอารมณ์ของครู
- ง. ไม่มีการวางกฎเกณฑ์อะไรให้นักเรียนปฏิบัติ
- จ. ไม่ให้ความอบอุ่นใจแก่ที่ควร
- ฉ. ไม่เอาใจใส่ในการสอน
- ช. ปล่อยปละละเลยชั้นเรียน
- ซ. ปล่อยให้นักเรียนทำอะไรต่าง ๆ ได้ตามใจชอบ

1.4 นำผลจากการศึกษาข้างต้น รวมทั้งข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของครูที่แสดงต่อนักเรียน สร้างเป็นแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด

1.5 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว พ.ศ. 2522 จำนวน 5 คน ตรวจสอบแก้ไข

1.6 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้วมาปรับปรุงใหม่ เสนอประธานกรรมการ และกรรมการควบคุมปริญญาบัตรตรวจแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาวิชา ของแบบสอบถามโดยวิธี Face Validity

1.7 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนี้ไปทดลองกับนักเรียนชั้น ประถมปีที่ 6 โรงเรียนวัดคณิกาผล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

1.8 การหาค่าอำนาจจำแนก กระทำโดยตรวจให้คะแนนตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมคะแนนแต่ละคนแล้วจัดเรียงคะแนนจากสูงไปต่ำ และเอามาเพียง 25 % จากคะแนนสูงสุด และต่ำสุดมาวิเคราะห์รายข้อโดยใช้ t-test เลือกข้อความ ที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ ทั้งหมด 45 ข้อ

1.9 การหาความเชื่อมั่น หลังจากเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพ สูงได้แล้วก็นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธี โคลเชฟนิเชียน แอลฟา (Coefficient Alpha) ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.75

2. ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียนนี้ เป็นแบบสอบถามใช้วัดความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียนของตน เป็นแบบสอบถามชนิด

มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยกำหนดให้ผู้ตอบอ่านข้อความแต่ละข้อแล้ว
พิจารณาว่า ข้อความนั้น ๆ ตรงกับพฤติกรรมของครูที่แสดงต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด
เมื่อพิจารณาได้แล้ว ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดให้ ซึ่งแบ่งออกเป็น
5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุดในกระขาคำตอบ
ดังตัวอย่าง

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐)	ครูคอยตักเตือน และควบคุมให้เรอ ทำแบบฝึกหัด และอ่านหนังสือเป็น ประจำ.....					
๐๐)	เมื่อเรามาโรงเรียนสาย มักจะถูก ครูเขียนที่.....					

ความหมายของมาตราส่วนประเมินค่า และเกณฑ์การให้คะแนน

มากที่สุด หมายความว่า นักเรียนได้รับหรือเห็นพฤติกรรมอย่างนั้นของ
ครูบ่อยมาก ถ้านักเรียนกาของนี้ให้ 5 คะแนน

มาก หมายความว่า นักเรียนได้รับหรือเห็นพฤติกรรมอย่างนั้นของครู
บ่อย ถ้านักเรียนกาของนี้ให้ 4 คะแนน

ปานกลาง หมายความว่า นักเรียนได้รับหรือเห็นพฤติกรรมอย่างนั้น
ของครูไม่บ่อยนัก ถ้านักเรียนกาของนี้ให้ 3 คะแนน

น้อย หมายความว่า นักเรียนได้รับหรือเห็นพฤติกรรมอย่างนั้นของครู
เป็นบางครั้ง ถ้านักเรียนกาของนี้ให้ 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายความว่า นักเรียนได้รับหรือเห็นพฤติกรรมอย่างนั้นของ
ครูนาน ๆ ครั้ง หรือไม่เคยเลย ถ้านักเรียนกาของนี้ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การพิจารณาลักษณะระเบียบวินัยในชั้นเรียน

นักเรียนที่รับรางวัลอยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย หมายถึงผู้ที่ไต่คะแนนอยู่ใน ควอไทล์ที่ 4 (Q_4) และคะแนนอื่น ๆ ต่ำกว่า ควอไทล์ที่ 4

นักเรียนที่รับรางวัลอยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง ผู้ที่ไต่คะแนนอยู่ในควอไทล์ที่ 4 (Q_4) และคะแนนอื่น ๆ ต่ำกว่า ควอไทล์ที่ 4

นักเรียนที่รับรางวัลอยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง ผู้ที่ไต่คะแนนอยู่ในควอไทล์ที่ 4 (Q_4) และคะแนนอื่น ๆ ต่ำกว่า ควอไทล์ที่ 4

แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเองของ รุชีพร อ่อนโกลกสูง (รุชีพร อ่อนโกลกสูง 2516 : 90) ซึ่งสร้างขึ้นโดยยึดลักษณะ ที่แสดงถึง ความเชื่อมั่นในตนเอง 13 ประการ คือ

- ✓ 1. กล้าในการคิด การพูด การกระทำ
- ✓ 2. ใจค่อมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย มีเหตุผล
3. รอบคอบ มีแผนงาน
- ✓ 4. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
- ✓ 5. กล้าเสี่ยง
- ✓ 6. ชอบแสดงตัว
7. ไม่วิตกกังวลจนเกินไป
- ✓ 8. เป็นผู้นำ
- ✓ 9. รักความยุติธรรม

10. ชอบช่วยเหลือคนอื่น
11. ชอบอิสระไม่โอ้อวด
12. ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง และคิดว่าจะทำให้สำเร็จ
13. มีความเกรงใจ และเห็นใจผู้อื่น

จากเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบทดสอบใหม่ให้เหมาะสมกับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ โดยให้ผู้ตอบเลือกกา X ทับตัวอักษร
หน้าตัวเลือกที่เป็นจริงตามความรู้สึกของนักเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถาม

- ๐) เวลาทำเลข นักเรียนชอบคิดเองหรือทำตามที่คุณทำให้ดู
 - ก. ทำตามครูของคุณที่สุด
 - ข. บางครั้งก็คิดเอง
 - ค. มักคิดทำเอง ตามวิธีของตนเอง
- ๐๐) นักเรียนอยากกลับไม่เป็นน้องเล็ก ๆ อีกหรือไม่
 - ก. อยากเป็นเด็กอีก
 - ข. บางครั้งก็อยากเป็น
 - ค. ไม่อยากเป็นเด็กอีก

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามแต่ละข้อ มีคะแนนเต็ม 2 คะแนนเท่ากัน คำตอบใด
(ก ข หรือ ค) ตรงกับพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ให้ 2 คะแนน คำตอบที่
ตรงกับพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงครึ่งเดียวให้ 1 คะแนน ถ้าไม่ตรงกับ
จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ก็ไม่ให้คะแนน ดังตัวอย่าง

ในข้อ ๐) ข้อทดสอบมีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการวัดพฤติกรรมของผู้ตอบ
ในด้านความกล้าในการคิด การกระทำและการพูด ถ้านักเรียนตอบข้อ ก ให้ 2 คะแนน
ตอบข้อ ข ให้ 1 คะแนน ตอบข้อ ค ไม่ให้คะแนน

ในข้อ ๐๐) มีความมุ่งหมาย เมื่อต้องการทราบถึงความเป็นผู้นำ
ของผู้ตอบ ถ้าตอบข้อ ก ให้ ๐ คะแนน เพราะแสดงว่าผู้ตอบไม่สามารถเป็นผู้นำ
ได้ ตอบข้อ ข ให้ ๑ คะแนน ตอบข้อ ก ให้ ๒ คะแนน

เกณฑ์ในการพิจารณาว่านักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงหรือต่ำ

1. ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง คือ ผู้ที่ได้คะแนนอยู่ในควอไทล์
ที่ 4 (Q_4)
2. ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ คือ ผู้ที่ได้คะแนนอยู่ในควอไทล์
ที่ 1 (Q_1)

นำแบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเองไปลองสอบ (Try Out) แล้วหา
ความเชื่อมั่นของข้อทดสอบโดยวิธี โคเอฟฟิเชียน แอลฟา (Coefficient Alpha)
โคตาความเชื่อมั่น = 0.76

แบบสอบถามวัดความวิตกกังวล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลของ
วิกรม ฃลสุโกศล (วิกรม ฃลสุโกศล 2518 : 25) ซึ่งดัดแปลงมาจาก
แบบสอบถามของ ประสิทธิ์ บัวค้อ (ประสิทธิ์ บัวค้อ 2514 : 28) เป็นแบบสอบถาม
แบบมาตราส่วนประมาณค่า มีจำนวน 50 ข้อ ในการตอบแบบสอบถามให้ผู้ตอบอ่านข้อความ
ในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาตนเองว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ แล้วไปทำเครื่องหมาย

✓ ลงในกระดาษคำตอบ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อที่	ข้อความถาม	จริงมาก/ได้	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
๐)	ข้าพเจ้าเป็นคนใจน้อย.....					
๐๐)	ข้าพเจ้ามักมีความวิตกกังวลเสมอ.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

กาที่ของ	จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
กาที่ของ	จริงมาก	ให้	4	คะแนน
กาที่ของ	จริงปานกลาง	ให้	3	คะแนน
กาที่ของ	จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
กาที่ของ	ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์ในการพิจารณาว่านักเรียนมีความวิตกกังวลสูงหรือต่ำ

1. ผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง ถือเป็นผู้ได้คะแนนอยู่ในควอไทล์ที่ 4 (Q_4)
2. ผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ ถือเป็นผู้ได้คะแนนอยู่ในควอไทล์ที่ 1 (Q_1)

นำแบบสอบถามความวิตกกังวลไปลองสอบ (Try Out) แล้วนำมาหา

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธี โครเนฟฟิลด์แอลฟา (Coefficient Alpha)

$$\text{ค่าความเชื่อมั่น} = 0.95$$

✓วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับไปทดสอบกับนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองก่อนที่จะให้นักเรียนตอบ ผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย และวิธีการในการตอบแบบสอบถาม และแบบทดสอบแต่ละชุดให้นักเรียนเข้าใจ และสบายใจในการตอบ ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถาม และแบบทดสอบประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที

✓วิธีการจัดการกับข้อมูล

1. เมื่อได้ข้อมูลแล้วนำแบบสอบถาม และแบบทดสอบทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะที่สมบูรณ์ และนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ของเครื่องมือแต่ละชุด แล้วนำคะแนนที่ได้มาแยกเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ความแปรปรวน (Variance)
3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของระเบียบวินัยในชั้นเรียนแบบต่าง ๆ กับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวล โดยใช้ Pearson Product moment Correlation Coefficient และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test
4. วิเคราะห์ความแตกต่างของความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งอยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน 3 แบบ โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One-Way Classification Design
5. วิเคราะห์ความแตกต่างของความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน โดยใช้ t - test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐานดังต่อไปนี้

1.1 ค่าเฉลี่ย

1.2 ความแปรปรวน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้สูตร

(ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 217)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

③ วิเคราะห์ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One-Way Classification Design (Lindquist. 1965 : 56) ใช้สูตร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS
ระหว่างกลุ่ม (Λ)	$a - 1$	$SS_{\Lambda} = \sum_{j=1}^a \left(\frac{T_j^2}{n_j} \right) - \frac{T^2}{N}$	$MS_{\Lambda} = SS_{\Lambda} / df$
ภายในกลุ่ม (W)	$N - a$	$SS_W = SS_T - SS_{\Lambda}$	$MS_W = SS_W / df$
รวม	$N - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^a \sum_{i=1}^{n_j} X_{ij}^2 - \frac{T^2}{N}$	

$$F = MS_{\Lambda} / MS_W$$

เมื่อ F แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution

MS_{Λ} แทน ค่า Mean Square ระหว่างกลุ่ม

MS_W แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม

④ เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ เมื่อพบว่าตัวแปรที่ทดสอบด้วยนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใช้ q - statistic แบบ Newman Keul Method (Viner. 1971 : 210 - 218)

⑤ หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว โดยวิธี Pearson Product Moment Correlation Coefficient (Garrett. 1971 : 143) จากสูตร

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\{N \sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ X
ΣY	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ Y
ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
ΣY^2	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
ΣXY	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X และ Y คูณกันแต่ละคู่

6. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้สูตร
(Guilford. 1965 : 219)

$$t = r \sqrt{\frac{N-2}{1-r^2}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
N	แทน	จำนวนคน

7. การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน
แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง และแบบสอบถามความวิตกกังวล โดยวิธี Coefficient
Alpha โดยใช้สูตร (Cronbach. 1970 : 339)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum s_1^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และแบบทดสอบทั้งฉบับ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถามและแบบทดสอบทั้งฉบับ
s_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามและแบบทดสอบทั้งฉบับ
s_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนรายข้อ
Σs_1^2	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระเบียบวินัยในชั้นเรียน

กับความเชื่อมั่นในตนเองและความวิตกกังวลของนักเรียน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวล
ของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวล
ของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

r_{XY}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน 2 กลุ่ม
N	แทน	จำนวนคน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง (Mean of Square)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
q	แทน	ค่า Studentized range statistic
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 357 คน เมื่อนำแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียนมาตรวจให้คะแนน และคำนวณค่า quartile ที่ 3 แล้ว ปรากฏว่ามีนักเรียนที่มีลักษณะของระเบียบวินัยแบบต่าง ๆ เกินขีด ที่สามารถนำมาศึกษาได้จำนวน 213 คน ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 กลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะระเบียบ วินัย เพศ เปรียบเทียบร้อยละ

ลักษณะระเบียบวินัยในชั้นเรียน	จำนวน		รวม	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
เข้มงวดกวดขัน	28 34	23 22	51 56	26.29
ปล่อยปละละเลย	34	24	58	27.23
ประชาธิปไตย	13 45	46 54	59 99	46.48
รวม	113	100	213	100.00

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าลักษณะของระเบียบวินัยในชั้นเรียนทั้ง 3 แบบ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.48 ของทั้งหมด รองลงมาคือระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย คิดเป็นร้อยละ 27.23 ส่วนระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันมีน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 26.29

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียน การวิเคราะห์แบ่งออกได้ดังนี้

1. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

2. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความวิตกกังวลของนักเรียน

1. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 1.1 "ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย		ความเชื่อมั่นในตนเอง		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
561	4,375	1,319	12,145	8,399	99	0.395	4.239*

$$t_{.05(97)} = 1.96$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3 ปรากฏว่า ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 1.2 "ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน		ความเชื่อมั่นในตนเอง		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
337	3,093	1,307	33,221	7,856	56	-0.005	0.039

$$t_{.05}(54) = 2.000$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 1.3 "ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระดับวินัยแบบปล่อยปละละเลยกับ
ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ระดับวินัยแบบปล่อยปละละเลย		ความเชื่อมั่นในตนเอง		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
446	5,300	852	15,174	6,246	58	-0.706	7.459*

$$t_{.05}(56) = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 5 ปรากฏว่าระดับวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

2. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับวินัยในชั้นเรียนกับความวิตกกังวลของนักเรียน

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับวินัยแบบประชาธิปไตยกับความวิตกกังวลของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 2.1 "ระดับวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระดับวินัยแบบประชาธิปไตยกับความวิตกกังวลของนักเรียน

ระดับวินัยแบบประชาธิปไตย		ความวิตกกังวล		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
561	4,375	8,675	853,417	48,095	99	-0.100	0.995

$$t_{.05}(97) = 1.96$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 6 ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย กับความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความวิตกกังวลของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 2.2 "ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ผลดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความวิตกกังวลของนักเรียน

ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน		ความวิตกกังวล		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
337	3,093	2,811	172,001	17,344	56	0.074	0.548

$$t_{.05}(54) = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 7 ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยกับความวิตกกังวลของนักเรียน

ตามสมมุติฐานข้อ 2.3 "ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียน" นั้น จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยกับความวิตกกังวลของนักเรียน

ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย		ความวิตกกังวล		ΣXY	N	r_{XY}	t
ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
446	5,300	852	15,174	25,875	58	0.325	2.577*

$$t_{.05(56)} = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 8 ปรากฏว่าระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน การวิเคราะห์แบ่งออกดังนี้

1. การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

สมมติฐานข้อ 3.1 "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุด"

สมมติฐานข้อ 3.2 "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำที่สุด"

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง 9 ค่าสถิติพื้นฐานของความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน แยกตามระเบียบวินัย
ในชั้นเรียน

ระเบียบวินัยในชั้นเรียน	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2
เข้มงวดกวดขัน	51 56	2034 2753	45.178 49.160	8.068 46.937
ปล่อยปละละเลย	58	2848	49.103	52.410
ประชาธิปไตย	59 59	2785 5269	47.2 53.222	9.402 44.860

ตาราง 10 เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมี
ระเบียบวินัยแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	886.61	443.305	9.341*
ภายในกลุ่ม	210	9,966.06	47.457	
รวม	212	10,852.67		

$$F_{.05}(2,210) = 2.99$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 9 และ 10 ปรากฏว่านักเรียนที่อยู่ใน
ชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย
มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการ
ทดสอบเพื่อคว่าระเบียบวินัยแบบใด นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน โดยใช้
q - statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบได้ผลดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน

ระเบียบวินัยในชั้นเรียน	ปล่อยปละละเลย เข้มงวดกวดขัน ประชาธิปไตย			
	$\bar{X}$	49.10	49.16	53.22
ปล่อยปละละเลย	49.10	-	0.04	4.06 *
เข้มงวดกวดขัน	49.16		-	4.12 *
ประชาธิปไตย	53.22			-

	$r = 2$	$r = 3$	
$q_{.05}(r, 210)$	2.772	3.314	
$\sqrt{MS_E/n}$	$q_{.05}(r, 210)$	2.338	2.818

จากค่าสถิติในตาราง 11 ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3.1

2. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3.2

2. การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน
ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย
จากสมมุติฐานข้อ 4.1 "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัย
แบบประชาธิปไตยมีความวิตกกังวลต่ำที่สุด"

จากสมมุติฐานข้อ 4.2 "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัย
แบบปล่อยปละละเลย มีความวิตกกังวลสูงที่สุด"

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง 12 ค่าสถิติพื้นฐานของความวิตกกังวลของนักเรียน แยกตามระเบียบวินัยใน
ชั้นเรียน

ระเบียบวินัยในชั้นเรียน	N	ΣX	$\bar{X}$	s^2
เข้มงวดกวดขัน $\checkmark 1$	13 55	635 2,001	48.846 460.93	8.123 523.83
ปล่อยปละละเลย $\checkmark 2$	10 58	465 2,164	46.5 457.95	10.168 631.90
ประชาธิปไตย $\checkmark 3$	42 99	1906 44,914	45.381 150.61	9.647 700.05
$\checkmark 4$	45	2081	46.244	9.873

ตาราง 13 เปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัย
แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	4,230.88	2,115.44	3.329 *
ภายในกลุ่ม	210	133,435.35	635.40	
รวม	212	137,666.21		

$$F_{.05}(2, 210) = 2.99$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 12 และ 13 ปรากฏว่านักเรียนซึ่งอยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการทดสอบเพื่อหาว่าระเบียบวินัยแบบใด นักเรียนจะมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยใช้ q - statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ได้ผลดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน

ระเบียบวินัยในชั้นเรียน		ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย	เข้มงวดกวดขัน
	$\bar{X}$	150.61	157.65	160.73
ประชาธิปไตย	150.61	—	7.04 *	10.12 *
ปล่อยปละละเลย	157.65		—	2.78
เข้มงวดกวดขัน	160.73			—

	$r = 2$	$r = 3$
$q_{.05}(r, 210)$	2.772	3.314
$\sqrt{MS_W/k} \cdot q_{.05}(r, 210)$	2.338	2.818

จากค่าสถิติในตาราง 14 ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อ 4.1
2. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งอยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อ 4.2

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลของนักเรียนชาย และหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลแยกได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

จากสมมุติฐานการวิจัยข้อ 5 "นักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน" นั้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ชาย	45 13	39.846 53.37	6.959 47.19	3.7898
หญิง	54 46	40.282 53.09	8.948 43.74	0.20

$$t_{.05}(97) = 1.98$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 15 ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน

เพศ	N	$\bar{X}$	s^2	t
ชาย	38 34	44.143 42.08	6.610 56.74	0.9865 1.50
หญิง	23 22	46.435 50.81	9.394 29.01	

$$t_{.05}(54) = \frac{1}{2.00} = 2.00$$

2.365

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 16 ปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิง ที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย

เพศ	N	$\bar{X}$	s^2	Σ
ชาย	51 34	47.203 40.52	8.068 58.18	1.2169 0.694
หญิง	59 24	45.177 49.871	9.402 45.32	

$$t_{.05}(56) = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 17 ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัย แบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

จากสมมุติฐานการวิจัยข้อ 6 "นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน" นั้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ชาย	45	147.20	608.25	1.17
หญิง	54	153.46	771.30	

$$t_{.05(97)} = 1.98$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 18 ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ชาย	34	160.17	525.87	0.22
หญิง	22	161.59	544.24	

$$t_{.05(54)} = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 19 ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ชาย	34	155.08	853.22	1.27
หญิง	24	161.95	507.69	

$$t_{.05(56)} = 2.00$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 20 ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ✓ ความมุ่งหมายของการศึกษากันว่า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย กับความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวล
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองและความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

✓ วิธีดำเนินการศึกษากันว่า1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษากันครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2523 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเขตพระนคร จำนวน 357 คน เป็นชาย 189 คน หญิง 168 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Clustered Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ชนิดคือ

2 แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน

สอบความเชื่อมั่นในตนเอง

สอบถามความวิตกกังวล

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล คำเน้นการถามลำดับดังนี้

3.1 ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน

แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง แบบสอบถามความวิตกกังวล และคัดเฉพาะฉบับที่
สมบูรณ์ไว้

3.2 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย (Mean) และความ
แปรปรวน

3.3 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับ
ความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวล โดยใช้ Pearson Product Moment
Correlation Coefficient และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ t - test

3.4 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง และ
ความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน 3 แบบ โดยใช้
วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One Way Classification Design และเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่โดยใช้ Newman-Keul Method

3.5 วิเคราะห์ความแตกต่างของความเชื่อมั่นในตนเอง และ
ความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบ
เดียวกัน โดยใช้ t-test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียน ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1.1 ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความ
เชื่อมั่นในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{xy} = 0.395$ $t = 4.239$ $p < .05$)

1.2 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความ
เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

1.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{XY} = -.706$ $t = 7.45$ $p < .05$)

2. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียนกับความวิตกกังวลของนักเรียน ปรากฏผลดังต่อไปนี้

2.1 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยกับความวิตกกังวลของนักเรียน

2.2 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความวิตกกังวลของนักเรียน

2.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{XY} = .325$ $t = 2.571$ $p < .05$)

3. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 9.341$ $p < .05$) เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ปรากฏว่า

3.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = 4.06, 4.12$ $p < .05$)

3.2 ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

4. นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.329$ $p < .05$) เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ปรากฏว่า

4.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = 7.04, 10.12$)

4.2 ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

5. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

6. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

อภิปรายผล

1. การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ระเบียบวินัยในชั้นเรียน กับความเชื่อมั่นในตนเอง ผลปรากฏดังต่อไปนี้

1.1 ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยนี้แสดงว่าถ้านักเรียนอยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมาก นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และถ้านักเรียนอยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยน้อย นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับทฤษฎีของ ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 460) ซึ่งกล่าวไว้ว่า การสร้างวินัย หรือการมีวินัยแบบประชาธิปไตย (Democratic Discipline) ในชั้นเรียนนั้นจะช่วยส่งเสริมปลูกฝังให้เด็กมีความรับผิดชอบสูง มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถทำงานเป็นกลุ่มได้ดี นอกจากนี้ผลการศึกษครั้งนี้ก็สอดคล้องกับการศึกษาของ บอลด์วิน (Baldwin. 1948 : 127 - 136) ซึ่งพบว่า ถ้าบิดามารดายอมรับเด็กแบบประชาธิปไตย จะทำให้เด็กมีความรู้สึกอบอุ่น กล้าแสดงความคิดเห็น มีความรู้สึกเป็นประชาธิปไตย และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง

การที่ผลวิจัยปรากฏเช่นนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า บรรยากาศของระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยนั้น ครูไม่เข้มงวดหรือตามใจนักเรียนจนเกินไป ครูให้ความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และรับผิดชอบต่อการทำงาน ประสพการณ์เหล่านี้ย่อมจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น

ในตนเอง ก็นั้นอาจจะกล่าวได้ว่า ชั้นเรียนใดมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยก็ย่อมจะช่วยให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้เป็นอย่างดี

1.2 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยนี้แสดงว่าระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเอง
 ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เลอวิน ลิปเปท และ ไวท์ (อ้างอิงมาจาก ก่อ สวัสดิทานิชย์ และคณะ 2512 : 128 - 181) ซึ่งพบว่าการปกครองของครูแบบอัตตาธิปไตยจะเกิดผลดีแก่เด็กเฉพาะในด้านกาเรียน แต่ด้านบุคลิกภาพจะไม่เกิดผลดี เด็กจะเป็นคนที่ก้าวร้าว และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้อีก คือ การศึกษาของเชียร์ และคณะ (อ้างอิงจาก ประนต เล็กสวาสดี 2511 : 26) และการศึกษาของมาร์ค (อ้างอิงมาจากศิริพร หลิมศิริวงศ์ 2511 : 26) ซึ่งได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันเด็กจะมีการพึ่งตนเองน้อย ไม่มีโอกาสเป็นตัวของตัวเอง เพราะเด็กต้องพยายามปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับของบิดามารดา ทำให้เกิดความว้าวุ่นใจ กระวนกระวาย หัวเสียตลอดเวลาขาดอิสรภาพ ผลก็คือ ทำให้เด็กเป็นกณหวาดกลัว ระแวง อ่อนแอ ขุนเฉียว ไม่มี ความเชื่อมั่นในตนเอง

อย่างไรก็ตาม การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของคนอื่น ๆ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นเพราะเหตุผล 2 ประการดังต่อไปนี้คือ

1. ~~ลักษณะ~~ ^{ลักษณะ} ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กซึ่งมีอายุน้อย (อายุ 11 - 12 ปี) พัฒนาการทางด้านจิตใจ ซึ่งส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ยังมีไม่มาก ดังที่ สโตรทเธอร์ (Strother) แจ็ค (Jack) และเพจ (Page) (Breckenridge. 1955 : 80, 249) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองขึ้นอยู่กับอายุและพัฒนาการของเด็กด้วย ในวัยเด็กความเชื่อมั่นในตนเองมักไม่ค่อยปรากฏชัดเจน ฉะนั้นการวัดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กจึงอาจได้ผลไม่แน่นอน โดยผลที่ได้ อาจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ง่าย

4.2.2 การปฏิบัติตนของเด็กในสังคมไทย ซึ่งมีวัฒนธรรมที่ยกย่อง
 ผู้ใหญ่ว่า เด็กมักจะเชื่อฟังผู้ใหญ่ ไม่โต้แย้ง ดังจะเห็นได้จากสภานักไทยที่กล่าวว่า
 "ตามหลังผู้ใหญ่หมาไม่กัด" หมายความว่า การเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้ใหญ่แล้วจะเกิดผลดี
 แก่ผู้ปฏิบัติ ฉะนั้น ความรู้สึกของเด็กต่อระเบียบวินัยที่เข้มงวดกวดขันของผู้ใหญ่ จึงเป็นไปได้
 ในทางที่ดี ความเข้มงวดกวดขันไม่มีผลต่อจิตใจของเด็ก ไม่ทำลายความเชื่อมั่นในตนเอง
 ของเด็กให้ลดน้อยลงแต่อย่างใด เพราะเด็กมักคุ้นเคยกับลักษณะระเบียบวินัยเช่นนี้มาตั้งแต่
 เล็ก ๆ ซึ่งวัฒนธรรมดังกล่าวมาแล้วจะมีลักษณะตรงข้ามกับวัฒนธรรมของประเทศในทวีปยุโรป
 และอเมริกาที่อบรมสั่งสอนให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่จำต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่เสมอไป
 ดังนั้น ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกวดขัน จึงมีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กในทวีป
 ยุโรปและอเมริกา แต่ไม่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กไทย

จากเหตุผล 2 ประการดังกล่าวอาจทำให้ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่พบ
 ความสัมพันธ์ทางลบระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน กับความเชื่อมั่นในตนเองของ
 นักเรียน

1.3 ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความ
 เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยนี้แสดงว่า ถ้านักเรียนอยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบ
 วินัยแบบปล่อยปละละเลยมาก นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ และถ้านักเรียนอยู่ใน
 ชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยน้อย นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง
 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ
 เลอวิน ลิปเปท และไวท์ (อ้างอิงมาจาก กอ สวัสดิ์พานิชย์ และคณะ 2512 :
 128 - 181) ซึ่งพบว่า การปกครองของครูแบบปล่อยปละละเลย ส่งผลให้นักเรียนมี
 บุคลิกภาพขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของซิมมอนด์ (อ้างอิงมาจาก ศิริพร หลิมศิริวงศ์
 2511 : 25) ซึ่งพบว่า การที่พ่อแม่ผู้ปกครองปล่อยปละละเลยบุตร จะทำให้บุตรมีลักษณะ
 เป็นคนก้าวร้าว เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบผูกปด ลักเล็กขโมยน้อย หนีโรงเรียนเป็นประจำ
 ซึ่งลักษณะเหล่านี้จะส่งผลให้เด็กไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ความความเชื่อทางค่านิยมจิตวิทยา

เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น เดโช สวณานนท์ (เดโช สวณานนท์ 2510 : 67 - 68) ได้ให้ทัศนะซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ว่า การที่บิดามารดาปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่บุตร ย่อมทำให้บุตรมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยทางอารมณ์ รู้สึกว่าชีวิตว่าเหว ไม่นั่นคง และมักส่งผลให้มีพฤติกรรมออกมาในรูปของการปฏิเสธ เป็นคนขาดความรัก หึงยังให้ความรักแก่ใครไม่เป็นอีกด้วย

การใช้ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยนั้น ถ้าพิจารณาตามความเป็นจริง จะพบว่า การที่ครูปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่เด็กนั้น เท่ากับว่าไม่ได้ช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้เจริญงอกงาม ตัวอย่างเช่น ในด้านการสอนของครู ถ้าครูปล่อยปละละเลยมาก นักเรียนก็จะเรียนอย่างสบาย ไม่กระตือรือร้น และไม่ตั้งใจเรียนเท่าที่ควร ซึ่งผลที่ตามมาคือ เด็กมักจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ค่อยมีความรู้เท่าที่ควร ขณะที่เรียนก็ไม่ค่อยแน่ใจว่า ความรู้ที่ได้นั้นถูกต้องเพียงไร ด้วยเหตุนี้การใช้ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย ย่อมจะมีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแน่นอน หรืออาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าครูไม่คอยปล่อยปละละเลย ก็อาจจะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

2. การหาความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยในชั้นเรียน กับความวิตกกังวลของนักเรียน ปรากฏผลดังต่อไปนี้

2.1 ไปพบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยกับความวิตกกังวลของนักเรียน ผลการวิจัยนี้แสดงว่าระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย และความวิตกกังวลของนักเรียนไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของเดียร์ (Sear. 1957 : 160) ซึ่งพบว่าในการปกครองดูแลเด็กนั้น เมื่อเด็กทำอะไรแล้ว มารดาแนะนำด้วยถ้อยคำอ่อนหวานปฏิบัติต่อเด็กด้วยความรักทะนุถนอม เด็กจะเกิดความวิตกกังวลน้อย แต่ถ้าเด็กทำอะไรแล้ว แม้คำว่าด้วยอารมณ์โกรธ เด็กจะมีความวิตกกังวลมาก

ในสภาพความเป็นจริงนั้นระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยจะมี
บรรยากาศซึ่งครูปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความรัก ให้ความอบอุ่นใจแก่นักเรียน ดังนั้น
ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย น่าจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลของนักเรียน
แต่จากผลวิจัยในครั้งนี้ไปพบความสัมพันธ์กันนั้น ผู้วิจัยคิดว่าอาจจะเป็นเพราะลักษณะของ
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยซึ่งเป็นเด็ก (อายุ 11 - 12 ปี) การรับรู้เรื่องระเบียบวินัย
แบบประชาธิปไตยนั้นยังอาจผิดพลาดได้ หรือไม่เข้าใจระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย
จึงทำให้มองเรื่องการใช้อำนาจระเบียบวินัยลักษณะดังกล่าวไปในทางลบ เช่น ถ้าชั้นเรียน
เป็นแบบประชาธิปไตยแล้วครูจะมีการมอบหมายให้นักเรียนทำงานด้วยตนเอง โดยครูจะ
คอยดูแลให้คำปรึกษาและแนะนำ แต่ในวัฒนธรรมของไทยเด็กมักไม่ค่อยกล้าถามผู้ใหญ่
แม้จะมีปัญหาในการทำงานก็ตาม จึงเป็นผลทำให้นักเรียนไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมาย
ไปได้สำเร็จลงได้ หรือทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กมีความวิตกกังวลได้
นอกจากนี้การที่ครูมอบหมายงานหรือหน้าที่ให้นักเรียนปฏิบัติเอง โดยครูมิได้ทำให้นั้น นักเรียน
อาจมีความเข้าใจผิด และคิดว่าครูไม่สนใจ และปล่อยปละละเลยตนก็ได้ ฉะนั้นเมื่อมี
ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมาก นักเรียนอาจมีความวิตกกังวลได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าว
แล้ว อาจทำให้ผลวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามผลการวิจัย
ครั้งนี้ก็สอดคล้องกับการศึกษาของ วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 80) ซึ่งพบว่า
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์ลบกับกับความวิตกกังวลอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ นั่นก็คือไม่พบความสัมพันธ์กันนั่นเอง

2.2 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันกับ
ความวิตกกังวลของนักเรียน ผลการวิจัยนี้แสดงว่าระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และ
ความวิตกกังวลของนักเรียน ไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้
ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ เลอวิน ลิบเปท และ ไวท (อาจอิงมาจาก
กอ สวัสดิ์พาณิชย์ และคณะ 2512 : 128 - 181) ซึ่งพบว่าการปกครองของครูแบบ
อหิคาริปไตยทำให้บุคลิกภาพของนักเรียนไม่ดี โดยจะทำให้นักเรียนเป็นผู้มีความวิตกกังวล
ก้าวร้าว ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษารองอื่น ๆ ซึ่งขัดแย้งกับการ
วิจัยครั้งนี้ก็คือ

ไม่กล้าแสดงออก ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งแสดงถึงความวิตกกังวลของนักเรียน
 นั้นเอง นอกจากนั้นผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ภรณ์ จรรยาภรณ์พิลาศ
 (ภรณ์ จรรยาภรณ์พิลาศ 2513 : 75) ซึ่งพบว่าพ่อแม่ที่ไม่ให้ความรัก ความเอาใจใส่
 หอกล้มปล่อยปละละเลย เป็นเหตุให้เด็กมองโลกในแง่ร้าย หนีโรงเรียน ขาดความ
 เชื่อมั่นในตนเอง และมีความวิตกกังวล

จากลักษณะของระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยนั้น ครูไม่ค่อยได้เอาใจใส่
 ในการอบรมสั่งสอน มักปล่อยให้เด็กเรียนทำอะไรอยู่ตามลำพัง โดยครูมิได้แนะนำช่วยเหลือ
 เมื่อเด็กมีปัญหาและข้อสงสัย ก็ไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร ไม่รู้ว่าสิ่งที่ทำไปแล้วจะถูกหรือไม่
 นอกจากนั้นกฎระเบียบของครูก็ไม่แน่นอน ครูมักจะลงโทษนักเรียนตามอารมณ์ของครู ลักษณะ
 ดังกล่าวนี้อาจส่งผลให้เด็กเกิดความไม่แน่ใจในการปฏิบัติตัวเอง, เพราะต้องปรับตัวให้เป็นที่
 พอใจของครูตลอดเวลา ดังนั้นจึงทำให้เด็กมีความวิตกกังวลมาก อาจกล่าวได้ว่ายิ่งปล่อย
 ปละละเลยมาก เด็กย่อมมีความวิตกกังวลมาก และถ้าครูปล่อยปละละเลยน้อย เด็กย่อมจะมี
 ความวิตกกังวลน้อย

3. การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน
ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ปรากฏผล
ดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความ
เชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุด ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยสอดคล้อง
 กับผลการศึกษาของ ชูศรี หลีกเพชร (ชูศรี หลีกเพชร 2516 : 96) ซึ่งพบว่าเด็กที่
 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการ
 อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เนื่องจากบรรยากาศ
 ของระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกตามความรู้ ความสามารถ
 ปราศจากการข่มขู่ ครูรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนอย่างเต็มที่ ดังนั้นนักเรียนจึงพัฒนา
 ความคิด การนับถือตนเอง อันเป็นรากฐานของความเชื่อมั่นในตนเองได้มากกว่าบรรยากาศ
 ของระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน ซึ่งนักเรียนไม่มีโอกาสพัฒนาความคิดของตนเองได้มากนัก

เนื่องจากต้องคอยปฏิบัติตามคำสั่งของครูตลอดเวลา ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองน้อย นอกจากนี้ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยก็ไม่ส่งเสริมในการพัฒนาการยอมรับนับถือตนเองของนักเรียนเช่นเดียวกัน เนื่องจากในบรรยากาศของระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยนั้น ครูมักทอดทิ้งให้เด็กได้ปฏิบัติงานตามลำพัง ไม่คอยคำแนะนำช่วยเหลือ ซึ่งโดยธรรมชาติของเด็กแล้ว เด็กยังต้องการการแนะนำช่วยเหลือของครูมาก จากการศึกษาของผู้นวิจัยเองพบว่าระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย นั่นคือนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงที่สุดนั่นเอง

3.2 ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ผลการวิจัยครั้งนี้หมายความว่า นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีความเชื่อมั่นในตนเองพอ ๆ กัน ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันมีความเชื่อมั่นในตนเองค่าที่สุด"

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจากว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็ก (อายุ 11 - 12 ปี) การคิดของเด็กยังไม่ลึกซึ้งมากนัก/ ซึ่ง เพียเจต์ (อ้างอิงมาจาก กาญจนา กำสุวรรณ และนิตยา เสาร์บัง 2521 : 87) ได้จัดเด็กวัยนี้ไว้ในพวกที่มีพัฒนาการด้านความคิด ความเข้าใจอยู่ในระดับ Concrete Operational Period ต่อกับระดับ Formal Operational Period ซึ่งความคิดของเด็กระดับนี้ยังค่อนข้างจำกัด เริ่มจะคิดแบบนามธรรมได้บ้างดังนั้นเด็กจึงรับรู้เกี่ยวกับลักษณะระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันใด เพราะบรรยากาศของระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีส่วนที่คล้ายคลึงกันในส่วนที่ครูไม่เปิดโอกาสให้

นักเรียนได้ทำงานตามความรู้ ความสามารถ กลุ่มได้ให้ความรัก ความอบอุ่น มีการลงโทษนักเรียนตามอารมณ์ของครู ฉะนั้นระเบียบวินัยทั้ง 2 แบบดังกล่าวจึงส่งผลต่อจิตใจของเด็กเช่นเดียวกัน ทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กไม่แตกต่างกันด้วย

4. การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ปรากฏผลดังต่อไปนี้

4.1 นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด ผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของวินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 85) ซึ่งพบว่าการให้การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์กลับกันกับความวิตกกังวลของเด็ก ซึ่งหมายความว่าถ้าอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมาก เด็กจะมีความวิตกกังวลน้อย แต่ถ้าให้ความรักน้อย เด็กจะมีความวิตกกังวลมาก นอกจากนี้ผลวิจัยยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิกรม กมลสุโกศล (วิกรม กมลสุโกศล 2518 : 105) ซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

จากการพิจารณาระเบียบในห้องเรียนทั้ง 3 ลักษณะ จะเห็นความแตกต่างของระเบียบวินัยทั้ง 3 ลักษณะคือ ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ครูปฏิบัติกับนักเรียนด้วยความรัก เอาใจใส่ นักเรียนจึงเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไม่ค่อยมีความวิตกกังวล ส่วนระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยนั้น ครูปฏิบัติกับนักเรียนโดยมิได้คำนึงถึงจิตใจ ความรู้สึกของนักเรียน ครูมักจะกระทำตามความคิดของครูเป็นหลัก ดังนั้นอาจเกิดความขัดแย้งกันได้ระหว่างนักเรียนและครู เพราะความคิดของครู และนักเรียนมักจะไม่ตรงกันเนื่องจากความแตกต่างระหว่างวัย และสถานภาพทางสังคมของครูและนักเรียน ในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยนั้น นักเรียนก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะโต้แย้งครูได้ จำเป็นต้องปรับตัว ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลได้ นอกจากนี้ลักษณะของระเบียบวินัยทั้ง 2 อย่างนี้ยังเน้นในเรื่องการลงโทษมาก ซึ่งการลงโทษนี้จะทำให้เด็กเกิดความกลัว และวิตกกังวล (Child Study

Association of America. 1952 : 132 - 135) ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลมากกว่า ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตย

4.2 ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย หมายความว่านักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยมีความวิตกกังวลพอ ๆ กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลยมีความวิตกกังวลสูงสุด"

ผลการวิจัยข้อนี้สอดคล้องกับผลวิจัยในตอนที่กล่าวถึงความเชื่อมั่นในตนเองว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยไม่แตกต่างกัน ดังนั้นความวิตกกังวลของนักเรียนก็ย่อมจะไม่แตกต่างกันด้วย เพราะความเชื่อมั่นในตนเองนั้นมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวล (ซูซีฟ อ่อนโคสูง 2516 : 89) หมายความว่าความเชื่อมั่นในตนเองและความวิตกกังวลเกี่ยวข้องในทางกลับกัน คือ ถ้าบุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความวิตกกังวลต่ำ และบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ จะมีความวิตกกังวลสูง จะเห็นได้ว่าความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลเกี่ยวข้องกันดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นเมื่อความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ความวิตกกังวลก็ย่อมจะไม่แตกต่างกันด้วย

5. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน

ผลวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนชาย และหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน" ผลวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของซูซีฟ อ่อนโคสูง (ซูซีฟ อ่อนโคสูง 2516 : 96) ซึ่งพบว่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกัน

เหตุที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าความเชื่อมั่นในตนเองนั้นพัฒนามาจากการยอมรับของครอบครัวและสังคม ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกนับถือตนเองและ

กลายมาเป็นความเชื่อมั่นในตนเอง ฉะนั้นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้แก่ การให้เด็กได้ฝึกฝนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอยู่เสมอ ๆ จนมีทักษะและความสามารถสูง (Breckenridge. 1955 : 80, 249) เมื่อเด็กมีความสามารถสูงก็ย่อมจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้ โดยปกติแล้วในการเรียนการสอนทั่ว ๆ ไป ครูจะต้องให้เด็กได้ฝึกฝนในบทเรียนอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นระเบียบวินัยเช่นไร ทั้งนี้เพราะครูจะต้องเอาใจใส่ในเรื่องการสอน ซึ่งเป็นหน้าที่หลักของครูโดยทั่วไป และในการสอนนี้ ชายและหญิงก็จะได้รับการฝึกฝน เพื่อให้เกิดทักษะและความสามารถในด้านต่าง ๆ อย่างใกล้เคียงกัน ฉะนั้นเด็กชายและหญิงจึงมีความเชื่อมั่นในตนเองพอ ๆ กัน นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับอายุของบุคคลด้วย (ซูชิฟ ออนโลกสูง 2516 : 14) บุคคลที่อายุน้อย ๆ จะมีพัฒนาการซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งยังมองเห็นได้ไม่เด่นชัด ฉะนั้นการที่ผลวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็ก (อายุ 11-12 ปี) จึงอาจจะทำให้ระดับความเชื่อมั่นในตนเองของชายและหญิง ซึ่งอยู่ในระเบียบวินัยแบบเดียวกันไม่แตกต่างกัน

6. ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกัน ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียน ซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกันมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 83) และ วัลลภ กันทรพิทย์ (วัลลภ กันทรพิทย์ 2513 : 111) ซึ่งพบว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย แต่อย่างไรก็ตาม วินิจ เกตุขำ และ วัลลภ กันทรพิทย์ นั้นศึกษากับเด็กชายและหญิง ซึ่งไม่รู้ว่ามีการอบรมเลี้ยงดูชนิดเดียวกันหรือไม่ แต่ในสังคมไทยโดยทั่วไปแล้ว เพศชายและหญิงมักจะได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันโดยหญิงจะถูกห่อหุ้มเชมงวดมากกว่าชาย ฉะนั้นชายและหญิงจึงน่าจะมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน แต่ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนชายและหญิงที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบเดียวกันมาศึกษา จึงปรากฏว่านักเรียนในระเบียบวินัยแต่ละชนิด ชายและหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน เพราะความวิตกกังวลนั้น เกิดขึ้นจากองค์ประกอบภายนอก มากกว่าต่อตัวบุคคล (Hall and Lindzey. 1970 : 44) เช่น การอบรมเลี้ยงดู การปกครอง

การลงโทษ ถ้าหากบุคคลได้รับสิ่งเหล่านี้มาเท่า ๆ กันก็ย่อมจะเกิดความวิตกกังวลพอ ๆ กันด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วในชั้นเรียนต่าง ๆ ครูมักจะปฏิบัติต่อนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในลักษณะที่เท่าเทียมกัน ฉะนั้นจึงทำให้ความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นเด็กในวัยนี้ยังชอบเล่นสนุกสนาน ยังไม่ค่อยสนใจรับผิดชอบงาน ดังนั้นความวิตกกังวลในเด็กวัยนี้อาจมองได้ไม่ชัดเจนนัก จึงทำให้ความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกันได้

✓ ข้อเสนอแนะ

1. ในด้านการวิจัย

1.1 ควรมีการศึกษาเรื่องนี้ซ้ำอีก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทั่วประเทศ และควรวัดกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบกัน

1.2 ควรศึกษาความสัมพันธ์ของระเบียบวินัยในชั้นเรียน กับตัวแปรอื่น ๆ อีก เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ เป็นต้น

2. ในด้านการศึกษา

2.1 โรงเรียน และสถาบันการศึกษาควรปรับปรุงระเบียบวินัยให้เหมาะสม ตามลักษณะของประชาธิปไตย เพื่อเป็นการปลูกฝังบุคลิกภาพที่ดีในด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และลดความวิตกกังวลของนักเรียน

2.2 ในการอบรมสั่งสอนนักเรียน ครูควรกระทำไปด้วยความรัก ความเข้าใจเด็ก ไม่ใช้อารมณ์ของตนเอง เพราะอาจจะเป็นอันตรายต่อบุคลิกภาพของนักเรียน

2.3 ครูควรให้ความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนทุกคนโดยหัดเทียมเสมอกัน ไม่ว่านักเรียนจะมีภูมิหลัง หรือลักษณะแตกต่างกันอย่างไร นอกจากนั้นก็ควรจะมีปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก้อ สวัสดิ์พาณิชย์ และคณะ จิตวิทยา การวิจัยเชิงคุณภาพ ของคุรุสภา วิชาครูตอน 3
องค์การการคุรุสภา 2512, 270 หน้า
- กาญจนา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี จิตวิทยาเบื้องต้น สำนักพิมพ์กระเวก
2521, 408 หน้า
- ชูชีพ อ่อนโลกสูง จิตวิทยาการศึกษา มกว.บางเขน 2518, 209 หน้า
- _____ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงออก ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นใน
ตนเอง กับคุณธรรมพลเมืองดี ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 104 หน้า อัครสำเนา
- ชูศรี หลักเพชร ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู กับความเชื่อมั่นในตนเอง และ
คุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2517, 101 หน้า อัครสำเนา
- เคโซ สอนานนท์ จิตวิทยาทั่วไป โอเอียนส์เกอร์ 2510, 258 หน้า
- _____ "วินัย" ศูนย์ศึกษา 11 : 5 - 10 พุทธศักราช 2507
- ทวี ทอแก้ว และคณะ จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์ศรีอักษร นครศรีธรรมราช 2515,
196 หน้า
- _____ วิชาการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2506, 250 หน้า
- ธงชัย ชิวปรีชา การศึกษาแบบการคิดของนักเรียนฝึกหัดครู ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2513, 85 หน้า อัครสำเนา
- ท้าวรวง บัวศรี หลักการศึกษา แพร่พิทยา 2506, 379 หน้า
- ประคินันท์ อุประมัย จิตวิทยา โรงพิมพ์เรือนันต์ กรุงเทพฯ 2518, 170 หน้า
- ประมท เล็กสวาสส์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเล็ก การฟังผู้อื่น พฤติกรรม
ด้านความเป็นผู้นำ และความรู้สึกกับนิคชอบ ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2517, 117 หน้า อัครสำเนา

- > ประสาท หลักศิลา ปัญหาสังคม โรงพิมพ์ก้าวหน้า 2508, 309 หน้า
 ประสิทธิ์ บัวกลี การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงกลัว และความคิด
สร้างสรรค์ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียน
นานาชาติ ชั้น ม.ศ. 3 ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2514, 148 หน้า อัดสำเนา
 แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 โรงพิมพ์กรุงสกา 2520, 16 หน้า
 ภรณ์ ธรรมาภรณ์พิลาศ การศึกษาลาเตตุการหนีเรียนของนักเรียน 5 คน พร้อมทั้ง
วิธีการให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือ ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2513, 156 หน้า อัดสำเนา
 ล้วนสายยศ และ อังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522,
 286 หน้า
 วรณี รักธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ และ
ความรู้สึกผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปริญฐานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 70 หน้า อัดสำเนา
 วันเพ็ญ อายุการ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง
บุคลิกภาพกับตัว หรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2512, 163 หน้า อัดสำเนา
 วัลลภ กันทรพิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนา
ในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน ปริญฐานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 155 หน้า อัดสำเนา
 วิกรม กมลสุโกศล การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวล
และค่านิยมของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และอิสลาม ในจังหวัด
นราธิวาส ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2518, 115 หน้า อัดสำเนา

วินิจ เกตุชา การศึกษความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิด
สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ในจังหวัด
สุโขทัย ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515,
106 หน้า อักษรานา

กิริพร หลิมศิริวงศ์ ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เกิดคั่งมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลาง ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511,
250 หน้า พิมพ์ดีด

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอบ จิตวิทยาการศึกษา รวมสารสน กรุงเทพฯ
2515, 397 หน้า

สุคใจ เหล่าสุนทร ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา เคล็ดไทย 2517, 235 หน้า

สุสินี อินสว่าง การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลาง กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 98 หน้า อักษรานา

อำพล โองเกลือบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่นบาง
ประการของบุคลิกภาพ ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2515, 246 หน้า อักษรานา

Ausubel, Dwid P. Educational Psychology. Chicago, Holt Rinehart
and Winston, Inc., 1968. 538 p.

Baldwin, I.L. "Socialization and Parent-Child Relationship" Child
Development. Vol.19 : September 1948.

Baruch, D. New Ways in Discipline. New York. McGraw-Hill Book Company,
Inc., 1949. 280 p.

Blanchard, Wendell. Thailand : its People, its Society, its Culture.
Connecticut, Hrat Press, 1957. 432 p.

✓Breckenridge, Marian Edgar. Child Development. Philadelphia, London,
W.B. Saunders Company, 1955. 497 p.

Castaneda, A., and McCandless, R.R., "The Children's from of Manifest
Anxiety Scale," Child Development. 27 : 317 - 326, 1956.

- ✓ Child Study Association of America. Our Children Today. New York, The Viking Press, 1952. 366 p.
- Cronback, Lee J. Essential of Psychology Testing. New York, Harper & Row, Publishers, 1970. 752 p.
- Cruickshank, William M. Psychology of Exceptional Children and Youth. 2nd. ed., Prentice-Hall Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1963. 623 p.
- Dugger, Jame A. "A Study of Measurable Personal Factors of Leaders and Non-Leaders Among University Women," Dissertation Abstract. 30 : 1817 - A, 1969.
- English, Horace B., and English, Ava Champney. A comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. 9th. ed., New York, David McKay Company, Inc., 1968. 594 p.
- ✓ Feldhusen John F., and Denny, Terry. "Teachers' and Children's Perceptions of Creativity in High-and Low-Anxious Children," Journal of Educational Research. 58(10) : 442-447 July-August, 1965.
- Garrett, Henry F. Statistic in Psychology and Education. New York. David McKay Company, Inc., 1971. 491 p.
- Guildford, J.P. Foundation Statistics in Psychology and Education. New York, McGraw-Hill, Inc., 1965. 605 p.
- Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner. Theories of Personality. 2nd. ed., New York, John Wiley & Sons Inc., 1970. 622 p.
- Hurlock, E.B. Child Development. New York, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1956. 605 p.
- Jersild, Arthur T. Child Psychology. 6th. ed., Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1968. 610 p.
- Maccoby, Eleanor E. Developmental of Sex differences. Stanford, California, Stanford University Press, 1962. 351 p.
- Penny, R.K. "Reactive Curiosity and Manifest Anxiety in Children" Child Development. 36 : 697-702, 1965.
- ✓ Sarason, Seymour B., and Others. Anxiety in Elementary School Children. New York, John Wiley & Sons, Inc., 1960. 351 p.
- Sears, Robert Richardson. Patterns of Child Rearing. New York, Row, Peterson and Company, 1957. 549 p.

Sheviakov, George V. and Rodl Fritz. Discipline For Today's Children and Youth. Association For Supervision and Curriculum Development, Washington D.C., 1955. 46 p.

× Stephens, J.M. and Evans, E.D. Development and Classroom Learning. Chicago, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 692 p.

✓ Stires, Kenneth Loyd. "Leadership Designation and Perceived Ability as Determinants of Tactical Use of Modesty and Self Enhancement" Dissertation Abstract. 30:3551-A, 1970.

Wallach, Michael A., and Fogar, Nathan. Mode of Thinking in Young Children. Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965. 357 p.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. New York, McGraw-Hill Book Company, 1973. 907 p.

ភាគដង្កោ

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน และคำอ่านจากแนก
รายชื่อของแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน

ตอนที่ 1

คำชี้แจงในการออกแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนว่า นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูของนักเรียนปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างไรบ้าง โดยจะมีข้อความให้นักเรียนอ่านแล้วให้นักเรียนพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่าเป็นจริงสำหรับเรามากน้อยเพียงไร หรือไม่ คำตอบของนักเรียนจะไม่ถูกหรือผิด เพราะคนเราย่อมมีความรู้สึกที่ต่างกัน ฉะนั้นขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนที่แท้จริง คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลเสียต่อตัวนักเรียนแต่อย่างใด เพราะจะไม่นำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามทีละข้อแล้วพิจารณาเหตุการณ์ในแบบสอบถามนั้นว่าเกิดขึ้นจริงกับตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด

- 2.1 ถ้าเกิดขึ้นมากที่สุด ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องมากที่สุด
 2.2 ถ้าเกิดขึ้นมาก ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องมาก
 2.3 ถ้าเกิดขึ้นปานกลาง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องปานกลาง
 2.4 ถ้าเกิดขึ้นน้อย ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องน้อย
 2.5 ถ้าเกิดขึ้นน้อยมาก หรือไม่เกิดขึ้นเลย ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องน้อยที่สุด

ตัวอย่าง 6.1 "เมื่อนักเรียนเจ็บป่วย ครูจะดูแลนักเรียนเป็นอย่างดี"

เมื่อนักเรียนอ่านข้อ 6.1 แล้ว ก็ต้องพิจารณาว่าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมากน้อยเพียงไร ถ้าเกิดขึ้นมากที่สุด นักเรียนก็กาเครื่องหมาย ✓ ในช่องมากที่สุดในกระดาษคำตอบดังตัวอย่าง

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6.1.....	✓				

ขอขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือด้วยดี

1. เมื่อเธอเข้าห้องเรียนช้า ครูแสดงความไม่พอใจ
2. เมื่อเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ครูจะคืนนักเรียนทั้ง 2 ฝ่ายทันที
3. เมื่อเธอคุยกันในห้องเรียนครูแสดงท่าทีไม่พอใจ
4. ขณะเรียนหนังสือครูจะกำชับให้เธอต้องนั่งตัวตรงตลอดเวลา
5. เธอมักต้องทำตามคำสั่งของครู โดยไม่มีข้อโต้แย้ง
6. ครูสอนนักเรียนมากจนนักเรียนไม่มีเวลาพักผ่อน
7. ครูให้นักเรียนหาแบบฝึกหัดมาก จนไม่มีเวลาว่างที่จะทำกิจกรรมอื่น ๆ
8. ถ้านักเรียนทำงานไม่เสร็จตามกำหนด จะถูกลงโทษ
9. เมื่อนักเรียนทำผิดพลาด ครูจะตำหนิและลงโทษ
10. ขณะเรียนหนังสือนักเรียนต้องฟังและจำสิ่งที่ครูบอกให้ได้
11. เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนต่ำ จะถูกครูตำหนิ
12. ครูมักลงโทษนักเรียนโดยการเขียนคําเตือน
13. เมื่อเธอหาความผิดทุกครั้งจะถูกลงโทษโดยไม่มีการซักถาม
14. ครูมักบ่นว่าและจู้จี้เมื่อนักเรียนทำสมุคหนังสือสกปรก
15. ครูชอบซักถามเรื่องราวเกี่ยวกับตัวนักเรียนมาจนเธอรู้สึกอึดอัด
16. นักเรียนมาเรียนสาย ครูก็ไม่ค่อยใส่ใจ
17. เมื่อนักเรียนทะเลาะวิวาทกัน ครูปล่อยให้เด็กเรียนจัดการกันเอง
18. นักเรียนแอบนำขนมมากินในห้องเรียนนี้ได้เสมอ
19. นักเรียนมักจะทำอะไร ๆ ได้ตามสบายขณะครูสอน
20. ครูไม่ค่อยมีระเบียบกฎเกณฑ์ให้เธอปฏิบัติตามนัก
21. คำสั่งของครูบางครั้งเธอก็ไม่ได้ปฏิบัติตาม
22. เมื่อเธอพักจากหยาบกายบางครั้ง ครูก็ไม่ห้ามปรามตักเตือน
23. ครูไม่ค่อยได้เข้มงวดในเรื่องการทำแบบฝึกหัดหรือการบ้านของนักเรียน
24. ครูมักปล่อยให้ให้นักเรียนหาแบบฝึกหัดโดยไม่ไ้ดูแล
25. ครูไม่ค่อยได้ตรวจผลงานของนักเรียน

26. ครูไม่ค่อยห้ามปรามนักเรียนที่คุยกันในขณะสอบ
27. ครูไม่ค่อยสนใจเรื่องผลการสอบของนักเรียน
28. ครูไม่ค่อยไต่ถามทุกข์สุขของนักเรียนเลย
29. เมื่อหมดเวลาสอนแล้วครูไม่สนใจนักเรียนอีก
30. เมื่อนักเรียนทำความเข้าใจอย่างหนึ่ง บางครั้งครูลงโทษ บางครั้งครูก็ไม่ลงโทษ
31. ครูอบรมนักเรียนมารยาทและคุณธรรมของเมื่อเสมอ
32. นักเรียนนั่งเรียนตามสบาย ขณะเรียนหนังสือ
33. เมื่อครูไม่อยู่ครูให้นักเรียนปกครองดูแลกันเองในห้องเรียน
34. ระเบียบและคำสั่งของครู นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้
35. นักเรียนมีส่วนในการกำหนดกฎระเบียบของห้องเรียน
36. ขณะครูสอนนักเรียนซักถามข้อสงสัยใจได้ตลอดเวลา
37. ขณะสอนครูมักเกิดพูดคุยกับนักเรียนตามโต๊ะเสมอ
38. ครูตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนอย่างถี่ทุกครั้งที่
39. เมื่อนักเรียนคุยหรือเล่นกันในห้องสอบ ครูจะอบรมสั่งสอนให้เห็นผลเสีย
40. เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนต่ำ ครูจะได้กำลังใจ
41. ก่อนที่ครูจะลงโทษครูจะชี้แจงให้นักเรียนทราบความผิดทุกครั้ง
42. เมื่อนักเรียนหาความดี ครูจะยกย่องชมเชย
43. ครูแสดงความรักและให้ความอบอุ่นแก่เธออย่างเป็นกันเอง
44. เมื่อเธอทำงานผิดพลาด ครูจะตักเตือนและให้อภัย
45. เมื่อเธอต้องการความช่วยเหลือ ครูจะช่วยเหลือเธออย่างเต็มที่

ตาราง 21 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามระเบียบวินัยในชั้นเรียน

ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t
1	3.42	16	2.22	31	3.42
2	3.40	17	2.42	32	3.12
3	3.12	18	3.01	33	4.49
4	3.5	19	2.51	34	5.88
5	3.94	20	2.31	35	3.63
6	2.13	21	2.38	36	7.82
7	3.58	22	2.39	37	4.59
8	5.38	23	2.83	38	3.87
9	2.12	24	2.88	39	7.33
10	2.56	25	2.90	40	8.43
11	4.86	26	3.31	41	4.21
12	5.72	27	4.12	42	5.02
13	3.06	28	3.02	43	5.23
14	7.09	29	2.84	44	3.95
15	3.69	30	2.54	45	3.63

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ตอนที่ 2

คำชี้แจงในการหาแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้ตามความรู้ลึกซึ้งของนักเรียนถึงสถานการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน ถ้านักเรียนประสบกับสถานการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านั้น นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไรในสถานการณ์นั้น ๆ

วิธีทำแบบทดสอบ

แบบทดสอบจะมีคำถามเป็นข้อ ๆ แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือกหลายคำตอบ คือ ก ข และ ค ให้นักเรียนเลือกเอาเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่ตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนเคยกระทำอยู่เสมอ ๆ หรือที่นักเรียนคิดว่าจะกระทำจริง ๆ เมื่อนักเรียนประสบเหตุการณ์นั้น คำตอบของนักเรียนจะไม่ถูก หรือผิด เพราะคนเราแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกที่แตกต่างกันไป เมื่อเลือกข้อใดข้อหนึ่งนำไปเขียนลงในกระดาษคำตอบที่แจกให้ต่างหาก

ตัวอย่าง ๐) เวลาชมภาพยนตร์ เมื่อถึงบทโศก นักเรียนเคยร้องไห้ตามนางเอกหรือไม่

- ก. เคยร้องไห้ตาม
- ข. ถ้าโศกมาก ๆ จึงจะร้องไห้
- ค. ไม่เคย

ถ้านักเรียนเลือกข้อ ก ก็ย ร้องไห้ตามก็ขีดเครื่องหมาย X ลงไปที่ข้อ ก ในกระดาษคำตอบของนักเรียนดังนี้

ก	ข	ค
X		

ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบให้เขียน กับข้อที่ไม่ต้องการ แล้วขีด X ลงในข้อใหม่ตามที่ต้องการ ถ้าตอบของนักเรียนไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงการสอบวิชาอื่น และจะไม่นำไปเปิดเผยในที่ใด ๆ เป็นรายบุคคล จึงขอให้นักเรียนตอบอย่างสบายใจ และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง

1. นักเรียนเคยคิดทำของเล่นด้วยตัวของนักเรียนเองบ้างหรือไม่ ?
 - ก. เกือบเลย
 - ข. บางครั้งก็เคย
 - ค. ไม่เคยคิดเลย
2. ขณะทำงานนักเรียนรู้สึกอย่างไร ?
 - ก. รู้สึกเหนื่อยไม่ยากเท่า
 - ข. บางครั้งก็เหนื่อย
 - ค. ยากกว่าตอนไปไม่รู้สึกเหนื่อย
3. ถ้านักเรียนกำลังเลี้ยงน้องอยู่แล้วมีเพื่อนมาชวนไปเที่ยวเล่น นักเรียนจะหาอย่างไร ?
 - ก. ไปเที่ยวกับเพื่อน
 - ข. บางทีอาจจะไป
 - ค. ไม่ไป
4. ถ้านักเรียนมาโรงเรียนไปทันเพราะมีวันหยุดเล่นกับเพื่อน ถ้าครูถามนักเรียนจะบอกอย่างไร ?
 - ก. บอกว่าแม่ไม่ไปลูก
 - ข. ให้ครูคิดเอง
 - ค. บอกว่ามัวแะเล่นกับเพื่อน
5. ขณะคุยกับเพื่อนหรือกับคนอื่น นักเรียนมองหน้าเขาหรือไม่ ?
 - ก. ไม่กล้ามอง
 - ข. ไม่อยากมอง
 - ค. มองกายคุยด้วย
6. ถ้าเพื่อนเลือกให้เป็นหัวหน้าชั้น นักเรียนจะเป็นได้หรือไม่ ?
 - ก. เป็นไม่ได้
 - ข. จะพยายามเป็นให้ได้
 - ค. เป็นได้อย่างดี
7. ถ้านักเรียนพบหมาบ้า นักเรียนจะหาอย่างไร
 - ก. ยืนเฉย ๆ
 - ข. ร้องให้คนช่วย
 - ค. วิ่งหนี
8. นักเรียนชอบทำงานคนเดียวหรือไม่ ?
 - ก. ชอบทำงานคนเดียว
 - ข. บางครั้งก็ชอบ
 - ค. ชอบทำงานกับเพื่อน
9. นักเรียนเคยช่วยเหลือคนอื่นทำงานบ้างหรือไม่ ?
 - ก. ช่วยตาม่อย ๆ
 - ข. ไม่ค่อยได้ช่วย
 - ค. ไม่ช่วย
10. นักเรียนอยากกลับไปเป็นเด็กเล็ก ๆ อีกหรือไม่ ?
 - ก. อยากเป็นเด็กอีก
 - ข. บางครั้งก็อยาก
 - ค. ไม่อยากเป็นเด็กอีก

11. ตามปกตินักเรียนชอบคิดเรื่องราวต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลาหรือไม่ ?
- คิดอยู่เสมอ
 - ไม่ค่อยได้คิด
 - นาน ๆ จึงจะคิดสักครั้ง
12. เวลาที่มีปัญหาเกิดขึ้นกับนักเรียน นักเรียนคิดแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ ได้บ้างหรือไม่ ?
- เคยคิดได้บ่อย ๆ
 - คิดได้เป็นบางครั้ง
 - ไม่เคยคิดได้เลย
13. นักเรียนคิดว่าควรช่วยกันหาความสะอาดบริเวณโรงเรียนหรือไม่ ?
- ควรให้การโรงทำ
 - นาน ๆ จึงค่อยช่วยสักครั้ง
 - ช่วยหาทุกครั้งที่มีโอกาส
14. นักเรียนชอบทำงานด้วยตนเองหรือชอบให้คนอื่นทำให้ ?
- ชอบทำเอง
 - บางครั้งก็ให้คนอื่นทำได้
 - ชอบให้คนอื่นทำได้
15. เวลานั้นนักเรียนคุยกับเพื่อน ๆ นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไร ?
- ไม่สนุกเลย
 - ถ้าอายุเพื่อนก็ไม่สนุก
 - สนุก
16. เมื่อครูให้การบ้านมานักเรียนทำอย่างไร ?
- ทำทันทีเมื่อถึงบ้าน
 - ไว้ลอกเพื่อนที่โรงเรียน
 - ไม่ต้องหาเลย
17. นักเรียนออกจากเล็กเรียน (ออกจากโรงเรียน, หรือไม่ ?
- อยากเลิก
 - บางครั้งอยากเลิก
 - ไม่ยอมเลิก
18. ขณะที่อยู่ในห้องเรียน นักเรียนปฏิบัติอย่างไร ?
- ถามครูทุกครั้งที่ไม่เข้าใจ
 - ไม่ค่อยกล้าถามครู
 - ไม่กล้าถามครู
19. เวลากระทำสิ่งต่าง ๆ นักเรียนคิดว่าอย่างไร ?
- คิดว่าต้องทำให้สำเร็จ
 - บางครั้งคิดว่าจะทำให้เสร็จ
 - ไม่คิดอะไร
20. ตามปกตินักเรียนเป็นคนอย่างไร
- เปิดเผยไม่อ้อมก้อม
 - บางครั้งก็เปิดเผย
 - ไม่ยอมให้ได้ใครรู้ว่าเป็นอย่างไร

21. เวลาเล่นกีฬานักเรียนคิดอย่างไร ?
 ก. กัดแกล้งเพื่อนเพื่อให้ชนะ
 ข. อาจจะแกล้งเพื่อนบ้างบางครั้ง
 ค. ไม่พยายามเอาเปรียบเพื่อน
22. นักเรียนรู้สึกว่าคุณแม่พี่น้องเข้าใจนักเรียนดีหรือไม่ ?
 ก. รู้สึกว่าเข้าใจดี
 ข. รู้สึกว่าไม่ค่อยเข้าใจนัก
 ค. รู้สึกว่าไม่เข้าใจนักเรียนเลย
23. เวลาจำเลข นักเรียนชอบคิดเองหรือทำตามที่คุณครูทำให้ ?
 ก. ทำตามที่คุณครูให้
 ข. บางครั้งก็คิดเอง
 ค. มักคิดว่าทำเอาเอง
24. เมื่อนักเรียนเล่าเรื่องอะไรให้เพื่อนๆ ฟัง พวกเพื่อน ๆ เชื่อหรือไม่ ?
 ก. เชื่อ
 ข. ไม่ค่อยเชื่อ
 ค. ไม่เชื่อ
25. นักเรียนชอบวิ่งแข่งกันหรือไม่ ?
 ก. ชอบ
 ข. ไม่ค่อยชอบ
 ค. ไม่ชอบเลย
26. นักเรียนอยากสร้างสิ่งใหม่ ๆ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ ของเล่น ฯลฯ ขึ้นใช้เพื่อความสะดวกสบายหรือไม่ ?
 ก. ใจคิดมีอยู่ก็คิดแล้ว
 ข. บางครั้งก็คิด
 ค. คิดอยากทำสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นใช้
27. ก่อนไปโรงเรียนตอนเช้า นักเรียนเคยคิดบ้างไหมว่าจะไปอย่างไร ?
 ก. คิด
 ข. บางครั้งก็คิด
 ค. ไม่เคยคิดเพราะไปทุกวัน
28. หมาทอนเพราะมันเห็นผี นักเรียนว่าจริงหรือไม่ ?
 ก. จริง
 ข. ไม่ทราบ
 ค. ไม่จริง
29. ขณะที่นักเรียนกำลังร้องไห้ ถ้ามีคนมาบอกว่าหยุดร้องเสียเพราะเดี๋ยวตำรวจจะมาจับ นักเรียนจะหยุดร้องหรือไม่ ?
 ก. หยุด
 ข. รอให้ตำรวจมาก่อนจึงหยุด
 ค. ไม่หยุด
30. นักเรียนเคยลงมือทำตามความคิดเห็นของนักเรียนหรือไม่ ?
 ก. ทำตามที่ได้คิดไว้ทุกครั้ง
 ข. บางครั้งก็ทำ
 ค. ไม่ค่อยได้ทำบ่อย ๆ

- ✓ 31. นักเรียนเชื่อหมอกุหรือไม่ว
 ก. ไม่เชื่อ
 ข. บางครั้งก็เชื่อ
 ค. เชื่อ
32. นักเรียนหาของหล่นหายบ่อย ๆ
 หรือไม่ว
 ก. ไม่ค่อยหาย
 ข. หายเป็นบางครั้ง
 ค. หายบ่อย ๆ
- ✓ 33. เวลาทำการบ้านที่ยาก ๆ นักเรียน
 รู้สึกอย่างไร
 ก. ไม่อยากทำ
 ข. บางครั้งก็อยากทำ
 ค. อยากทำให้เสร็จ
34. เวลาคุยกับเพื่อนนักเรียนปฏิบัติ
 อย่างไร
 ก. ถ้าเพื่อนพูดไม่เข้าใจก็ถาม
 ข. บางครั้งก็ถามบางครั้งก็ไม่ถาม
 ค. ไม่ถามกลัวเพื่อนโกรธ
- ✓ 35. นักเรียนชอบนอนคนเดียวหรือไม่
 ก. ไม่ชอบ กลัวผี
 ข. บางครั้งอยากนอนคนเดียว
 ค. ชอบนอนคนเดียว
36. เวลาหาเลขผิดนักเรียนรู้สึกอย่างไร
 ก. ลองหาใหม่จนกว่าจะถูกต้อง
 ข. ลองทำใหม่อีกครั้ง
 ค. เลิกหา
37. นักเรียนรู้สึกว่าตัวเองประสบความสำเร็จใน
 การเรียนบ้างหรือไม่
 ก. ไม่เคยได้รับผลสำเร็จเลย
 ข. เคยได้รับผลสำเร็จมาบ้าง
 ค. ได้รับผลสำเร็จเกือบทุกครั้ง
38. เวลาออกไปเล่นหน้าชั้น นักเรียนรู้สึก
 อย่างไร
 ก. ใจสั่น ขาสั่น
 ข. บางทีใจสั่น แต่ไม่ทุกครั้ง
 ค. เฉย ๆ
- ✓ 39. นักเรียนรู้สึกพอใจในผลการเรียนของ
 นักเรียนเองหรือไม่
 ก. พอใจ
 ข. บางครั้งพอใจถ้าได้คะแนนดี
 ค. ไม่พอใจ
40. เมื่อเห็นน้องดูบ้าน นักเรียนจะทำอย่างไร
 ก. ยืนดูเฉย ๆ
 ข. ถานองบอกก็ช่วย
 ค. ไปช่วยดูทันทีไม่ต้องให้น้องบอก

การตรวจให้คะแนน

สำหรับข้อ 1, 9, 2, 11, 12, 14, 16, 18, 19, 20, 22, 24, 25, 27, 30, 31, 32, 34, 36 และ 39 ถ้านักเรียนเลือกตอบข้อ ก. ให้ 2 คะแนน ข้อ ข. ให้ 1 คะแนน ข้อ ค. ไม่ได้คะแนน

สำหรับข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 13, 15, 17, 21, 23, 26, 28, 29, 33, 35, 37, 38 และ 40 ถ้านักเรียนเลือกตอบข้อ ก. ไม่ให้คะแนน ข้อ ข. ให้ 1 คะแนน ข้อ ค. ให้ 2 คะแนน

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามความวิตกกังวลของนักเรียน

ตอนที่ 5

งานคือ ๕ ปี วิชา 4

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบทดสอบนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกเรื่องการกระทำบางอย่างของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้และเรื่องทั่ว ๆ ไป โดยจะมีข้อความให้นักเรียนอ่าน แล้วให้นักเรียนพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่าตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนหรือไม่ ดังนั้นคำตอบของนักเรียนจะไม่ถูกหรือผิด เพราะฉะนั้นเราแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกหรือการกระทำต่างกัน เพราะฉะนั้นขอให้ตอบให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อว่าตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนตามความเป็นจริง มากน้อยอย่างไร

2.1 ถ้าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องจริงมากที่สุด

2.2 ถ้าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องจริงมาก

2.3 ถ้าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนปานกลาง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องจริงปานกลาง

2.4 ถ้าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องจริงน้อย

2.5 ถ้าข้อความนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนเลย ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องไม่จริงเลย

ตัวอย่าง 00) "ข้าพเจ้าเป็นคนขยันเรียน"

นักเรียนก็พิจารณาว่า นักเรียนขยันเรียนจริงมากน้อยอย่างไร ถ้านักเรียนรู้สึกว่าตนเองขยันมากที่สุดแล้ว นักเรียนก็ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องจริงที่สุด ดังตัวอย่าง

	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
00)	✓				

1. ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเผื่อทำให้งานนั้นเสียหาย ข้าพเจ้าจะอารมณ์เสีย ไม่สามารถทำงานนั้นได้ต่อไปอีก
2. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่า ครูอาจารย์สอนโดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้า
3. เมื่ออยู่ในที่สูง ๆ แล้วมองลงมาข้างล่าง ข้าพเจ้าจะมีอาการวามหิว มือสั่น ใจสั่น
4. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวลว่า ปีใหม่นี้จะสอบเลื่อนชั้นไม่ได้
5. ข้าพเจ้ามักจะไม่สบายใจเมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดคิดไว้
6. ข้าพเจ้ามักจะตกใจได้ง่าย ๆ กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ
7. ข้าพเจ้าเคยฝันว่า ข้าพเจ้าทำคะแนนในการสอบได้ไม่ดีเลย
8. บางครั้งข้าพเจ้าก็ไม่กล้าทำอะไร ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า สิ่งนั้นไม่มีอันตรายอะไรจริงจัง
9. ถ้าข้าพเจ้าทำข้อสอบไม่ได้ ข้าพเจ้ามักจะเก็บเอาไปผ่นร้าย
10. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ข้าพเจ้าไม่มีความปลอดภัยเลย
11. เมื่อได้เห็นคนอื่นประสบโชคร้าย ข้าพเจ้ามักจะพลอยวิตกกังวลไปกับเขาด้วย
12. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตก เป็นกังวลต่อบทบาทของข้าพเจ้า
13. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อการสอบเป็นอย่างยิ่ง
14. ขณะทำงานถ้ามีคนมาเฝ้าดู ข้าพเจ้าจะไม่สามารถทำงานได้อย่างปกติ
15. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกน้อยใจและโกรธ ถ้าเพื่อน ๆ ทำอะไรโดยไม่ชวนเข้าไปด้วย
16. ภายหลังจากการสอบแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าจะรอฟังผลด้วยความกระวนกระวายใจ
17. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกโดดเดี่ยว รู้ดีกว่าไม่มีใครเป็นเพื่อนที่แท้จริงเลย
18. ข้าพเจ้ามักจะลังเล ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรลงไป เพราะไม่แน่ใจในผลที่เกิดว่าจะเป็นอย่างไร
19. ข้าพเจ้ามักจะมีความวิตกกังวลเสมอ ๆ
20. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดใจจนแทบอยากกระโดดออกมา
21. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเป็นกังวลว่า บางทีคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าอาจจะได้รับการเจ็บไข้ได้ป่วย
22. ข้าพเจ้ารู้สึกใจคอไม่ค่อยสบายที่อยู่ ๆ ครูก็มาบอกว่าจะทำการสอบ
23. มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำอะไรอย่างหนึ่ง แต่ทำไปแล้วยังไม่ทันเท่าไรก็รู้สึกเบื่อแล้ว

24. ข้าพเจ้าไม่ค่อยสบายใจเลยเมื่ออยู่ในห้องมืด ๆ คนเดียว
25. เมื่อคุณพ่อคุณแม่ต้องเดินทาง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกกังวลว่าท่านอาจจะได้รับอันตรายต่าง ๆ
26. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ มักจะเข้าใจในบทเรียนที่ครูสอนได้ดีกว่าข้าพเจ้า
27. ข้าพเจ้าไม่ชอบการพูดเล่น
28. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกหวาดระแวง รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างคอยติดตามข้าพเจ้าเสมอ ๆ
29. ข้าพเจ้าจะไม่ค่อยสบายใจ เมื่อคิดว่าข้าพเจ้ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อน ๆ
30. ข้าพเจ้าเป็นคนใจน้อย
31. ข้าพเจ้าเคยรู้สึกน้อยใจและเสียใจ ที่เห็นคนอื่นเขามีอะไรดีกว่าข้าพเจ้า
32. เวลาคุยกับครูหรือผู้ใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย รู้สึกว่าใจท้อไม่ปกติ รู้สึกประหม่นก่นเต้น
33. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวล ไม่ทราบว่าคนอื่นเขาจะมองหรือคิดเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าอย่างไร
34. กว่าข้าพเจ้าจะหลับได้ รู้สึกว่าต้องเฝ้าเวลาคิดโน่น กังวลนี้อยู่มาก
35. ในขณะที่สอบ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่าจะทำคะแนนได้ไม่ดี
36. รู้สึกว่าข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนมากกว่าคนอื่น ๆ
37. เมื่อเพื่อน ๆ เล่าเรื่องอันเป็นความลับให้ฟัง แล้วขอร้องให้รักษามความลับนั้นไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจที่จะรักษามความลับนั้น
38. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เป็นคนที่ค่อนข้างจะเจ้าอารมณ์
39. มีอยู่บ่อย ๆ ที่ข้าพเจ้าจำอะไรนึกผลลาค จนเป็นเหตุให้เกี่ยงกับเพื่อน ๆ
40. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกว่า บางทีข้าพเจ้าอาจจะเรียนบทเรียนบางตอนที่ยาก ๆ ไม่รู้เรื่อง
41. เมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม หรือออกไปเขียนกระดานดำ ข้าพเจ้าจะรู้สึกประหม่น
42. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว เมื่อจะต้องเดินทางไปในที่เปลี่ยว ๆ เพียงคนเดียว
43. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวว่าอาจจะประสบผลลาค ขณะที่อยู่ในห้องเพียงคนเดียว

44. บางครั้งข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกกลัว แต่ไม่ทราบว่ากลัวอะไร
45. เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ บางครั้งก็ทำให้ข้าพเจ้ากลัวเสีย ทั้งที่รู้ว่ามันเป็นเรื่องไม่มีสาระสำคัญอะไร
46. ภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่องใดทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าอยู่คนเดียว
47. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าสักวันหนึ่ง ข้าพเจ้าอาจจะได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุต่าง ๆ
48. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนห่างไกลคนอื่นข้างชา
49. ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัว แม้แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝัน
50. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ คนอื่นมีความสามารถมากกว่าข้าพเจ้า สามารถทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้